

การศึกษาปัญหาการใช้ลักษณนามในภาษาจีนของนักศึกษา

ระดับปริญญาตรี

โดย

ปรมินทร์ ประภาการ

พิมพร วัฒนากมลกุล

วรวรรณ เวชชพิทักษ์

ปรัสร่า วันทยะกุล

All rights reserved

สนับสนุนงบประมาณโดย

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

ประจำปีงบประมาณ 2556

Created with

 nitro^{PDF} professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

กิตติกรรมประกาศ

การทำวิจัย เรื่อง การศึกษาปัญหาการใช้ลักษณะนามในภาษาจีนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี เพราะได้รับความกรุณาจาก คณะกรรมการพิจารณาโครงการวิจัย สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ที่ให้การสนับสนุนเงินงบประมาณในการวิจัย และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัย คณะผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่งไว้ ณ โอกาสนี้

คณะผู้วิจัยขอขอบพระคุณนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ สาขาวิชาภาษาจีนทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการวิจัยครั้งนี้ ทำให้รายงานวิจัยเล่มนี้สำเร็จสมบูรณ์ และหวังว่าการวิจัยคงจะมีคุณค่าและเป็นประโยชน์ต่อมหาวิทยาลัยตามสมควร

ปรมินทร์ ประภาการและคณะ

กรกฎาคม 2557

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

Created with

 nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

บทคัดย่อ

รหัสโครงการ: Uni009/2556

ชื่อโครงการ: การศึกษาปัญหาการใช้คำลักษณนามของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

ชื่อนักวิจัย: นายปรมินทร์ ประภาการ นางสาวพิมพ์ร วัฒนากมลกุล
นางวรวรรณ เวชพิทักษ์ นางสาวปรีสร่า วันทยะกุล

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการใช้คำลักษณนามในภาษาจีน วิเคราะห์ปัญหาการใช้คำลักษณนาม และผลที่เกิดจากการใช้คำลักษณนามที่ไม่ถูกต้อง ศึกษาหาแนวทางแก้ไขสาเหตุการใช้คำลักษณนามที่ไม่ถูกต้อง รวมถึงแนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับคำลักษณนามที่ใช้เป็นประจำ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ตั้งแต่ระดับชั้นปีที่หนึ่งถึงระดับชั้นปีที่สี่ จำนวน 100 คน จากกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งเป็นเพศชายร้อยละ 23.0 เพศหญิง ร้อยละ 77.0 การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการตรวจสอบแบบทดสอบ เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการวิจัย ได้แก่(1)แบบสอบถามข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการเรียนภาษาจีน(2)แบบทดสอบการใช้คำลักษณนาม

ผลการวิจัยสรุปได้เป็นสองส่วนคือ หนึ่งวิเคราะห์โดยสภาพแวดล้อมทางภาษา พบว่าการใช้คำลักษณนามมีการเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพไม่สามารถแยกออกจากสภาพแวดล้อมทางภาษาได้ การเลือกคำนามทำหน้าที่คำลักษณนามนั้น ให้กำหนดตามมาตรฐานทางภาษา และคำนึงถึงข้อจำกัดของโครงสร้างการใช้คำลักษณนาม สองวิเคราะห์โดยสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมการใช้ภาษา พบว่าการใช้คำลักษณนามในภาษาจีนขึ้นอยู่กับความคุ้นชิน ความรู้สึกในการใช้ภาษาที่ได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมของภาษานั้น

จากงานวิจัยพบว่า สาเหตุหลักที่นักศึกษาใช้คำลักษณนามไม่ถูกต้อง เกิดจากการใช้คำลักษณนามผิดหลักโครงสร้างไวยากรณ์และเลือกใช้คำลักษณนามโดยไม่คำนึงถึงสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมการใช้ภาษา ข้อเสนอแนะแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอน คือ ให้นักศึกษา เข้าใจถึงหลักโครงสร้างไวยากรณ์ของคำลักษณนามและนำคำลักษณนามมาใช้ได้อย่างถูกต้อง

คำสำคัญ: ปัญหา คำลักษณนาม นักศึกษาระดับปริญญาตรี

E-mail Address: wanthayakul@rmutr.ac.th

ระยะเวลาโครงการ : 1 ตุลาคม 2555 - 30 กันยายน 2556

Created with

 nitroPDF professional
download the free trial online at nitropdf.com/professional

Abstract

Project code: Uni009/2556

Project name: A Study on Misuses of Chinese Language Noun Classifiers of Undergraduate Students

Researchers: Porramin Praparkarn, Pimporn Wattanakamolkul, Vorawan Vetchapitak and Pratsara Wanthayakul

This study aims to find out problems of misuses of Chinese language noun classifiers of RMUTR undergraduate students, to analyze the problems and the impacts of the misuses, and to develop appropriate instructional methods concerned with frequently uses of noun classifiers for the students in Chinese program of RMUT Rattanakosin campus. The research participants include 100 students from 1st to 4th year; 23% female and 77% male. The study uses qualitative research methodology. The researchers analyzed data gathered by (1) a questionnaire asking basic information about the students' learning of Chinese language (2) a test of noun classifiers usage.

The finding of this study composed of 2 parts. First, the result from the analysis of language context shows that the uses of noun classifiers are changed according to the language context and cannot separate from the context. Selection of noun classifiers must follow the language standard and the limitation of the syntax in using of noun classifier should be taken into consideration. Second, the result from the analysis of cultural context shows that the usage of noun classifiers depends on the students' familiarity influenced by their mother tongue language.

The study also found that the misuses of noun classifiers caused by using wrong syntax and the ignorance of language context. Suggestion for the development of the instructional methods includes teaching the students to understand the language syntaxes and how to select the right noun classifiers.

Keywords: noun classifier, Chinese language misuse

E-mail address: wanthayakul@rmutr.ac.th

Project duration: October1, 2012 – September30, 2013

Created with

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ช
บทที่	
1 บทนำ	1
หลักการและเหตุผล	1
วัตถุประสงค์ของโครงการ	1
คำถามการวิจัย	2
ขอบเขตการวิจัย	2
กรอบแนวความคิดของโครงการวิจัย.....	2
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
ผลการวิจัยที่คาดว่าจะได้รับ	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากโครงการ	4
แนวทางในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์.....	4
สรุป	4
2 วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
คำจำกัดความพื้นฐานของลักษณะนาม.....	5
ความสัมพันธ์ระหว่างการรวมคำกับคำลักษณะนาม.....	5
การทำหน้าที่ทางไวยากรณ์ของคำลักษณะนาม.....	5
ทำหน้าที่เป็นส่วนขยาย	6
ทำหน้าที่เป็นบทขยายกริยา	6
ประเภทของคำลักษณะนาม	6
คำลักษณะนามคำนาม	8
คำลักษณะนามกริยา	9

บทที่	หน้า
2 วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (ต่อ).....	5
วิธีการใช้คำลักษณนาม	10
การใช้คำลักษณนามในรูปแบบซ้ำคำ	10
คำศัพท์ที่แสดงจำนวนหรือตัวเลข + คำคุณศัพท์ + คำลักษณนาม	10
บทบาทและข้อจำกัดในการใช้คำลักษณนาม	11
การรวมคำระหว่างคำลักษณนามกับคำนาม โดยใช้คำลักษณนาม ในการพรรณนาและการเปรียบเทียบ	12
คำจำกัดความและประเภทของคำลักษณนามภาษาไทยประเภทคำนาม	13
ลักษณะเด่นของคำลักษณนามภาษาไทยประเภทคำนาม	13
การเปรียบเทียบคำลักษณนามประเภทคำนามภาษาจีนและไทย	14
หนังสือและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	16
คำลักษณนามในภาษาไทย	16
คำลักษณนามในภาษาจีน	19
3 วิธีดำเนินการวิจัย	23
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	23
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	23
การเก็บรวบรวมข้อมูล	25
การวิเคราะห์ข้อมูล	25
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	25
4 ผลการศึกษา และการอภิปรายผล	26
ตอนที่ 1	26
ตอนที่ 2	28
5 สรุป และข้อเสนอแนะ	31
สรุปผลการวิจัย	31
ข้อเสนอแนะ	36
ข้อเสนอแนะจากการทำวิจัยในครั้งนี้	36
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป	36
บรรณานุกรม	37

	หน้า
ภาคผนวก	39
แบบสอบถามเพื่อศึกษาวิจัย.....	40
ประวัติผู้วิจัย	43

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
4-1	26
4-2	27

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

บทที่ 1

บทนำ

ประเทศจีนเป็นประเทศที่มีความเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็วและเป็นประเทศที่มีประวัติศาสตร์ที่ยาวนานมาแต่สมัยโบราณ ปัจจุบันจำนวนประชากรในจีนถือว่ามีมากที่สุดเป็นอันดับต้นๆของโลก ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ส่งผลให้ภาษาจีนเป็นภาษาที่สำคัญมากในการติดต่อสื่อสารในยุคปัจจุบัน อีกทั้งยังเป็นหนึ่งในหกภาษาหลักขององค์การสหประชาชาติอีกด้วย

ปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาจีนเริ่มเป็นที่นิยมกันอย่างแพร่หลายในมหาวิทยาลัยต่างๆ ของประเทศไทยซึ่งการเรียนภาษาจีนนั้นก็มีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าการเรียนภาษาอังกฤษ และในปัจจุบันภาษาจีนเริ่มได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง อันเนื่องมาจากภาษาจีนได้เริ่มเข้ามามีบทบาทต่อตลาดแรงงานไทยเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อเรื่องธุรกิจค้าขาย อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว หรือแม้กระทั่งการร่วมลงทุนกับนักธุรกิจชาวจีน ดังนั้นจึงส่งผลให้ตลาดที่ต้องการบุคลากรที่มีความรู้ทางด้านภาษาจีนเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

สำหรับการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษานั้น ค่อนข้างที่จะเปิดกว้างไปทางด้านของเนื้อหาการเรียนการสอน ไม่ว่าจะเป็นทางด้านภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และเนื้อหาภาษาจีนในด้านไวยากรณ์ ซึ่งสำหรับนักศึกษาไทยนั้น ไวยากรณ์ภาษาจีนค่อนข้างยากและซับซ้อน ทั้งนี้ผู้วิจัยเห็นว่าปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีนในเรื่องไวยากรณ์คำลักษณนาม ค่อนข้างยากสำหรับนักศึกษาไทย จึงทำงานวิจัยฉบับนี้ขึ้นมาเพื่อที่จะให้นักศึกษาหรือผู้ที่สนใจเข้าใจการใช้คำลักษณนามในภาษาจีนชัดเจนมากยิ่งขึ้น และจะสะท้อนให้เห็นคำลักษณนามที่เป็นปัญหาที่พบข้อผิดพลาดในการใช้บ่อยของนักศึกษาระดับปริญญาตรี อีกทั้งงานวิจัยฉบับนี้จะอธิบายถึงคำที่ทำหน้าที่เป็นลักษณนามโดยเฉพาะและคำที่ทำหน้าที่ทั้งคำลักษณนามและคำประเภทอื่นๆด้วย

1. วัตถุประสงค์ของโครงการ

- 1.1 เพื่อศึกษาปัญหาการใช้คำลักษณนามของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาจีน
- 1.2 เพื่อวิเคราะห์ปัญหาการใช้คำลักษณนาม และผลที่เกิดจากการใช้คำ ลักษณนามที่ไม่ถูกต้อง
- 1.3 เพื่อศึกษาหาแนวทางแก้ไขสาเหตุการใช้คำลักษณนามที่ไม่ถูกต้อง รวมถึงแนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับคำลักษณนามที่ใช้เป็นประจำ

2. คำถามการวิจัย (Research question)

ข้อผิดพลาดของนักเรียนไทยในการใช้คำลักษณนามในภาษาจีนจึงทำให้เกิดคำถามการวิจัย และเพื่อที่จะทำความเข้าใจกับสถานการณ์นักเรียนไทยที่เรียนคำลักษณนามในภาษาจีนประเภท คำนาม และทำความเข้าใจเกี่ยวกับข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นทั้งหมดในการเรียนคำลักษณนามในภาษาจีน ครั้งนี้ผู้วิจัยตั้งใจที่จะดำเนินการสำรวจแบบสอบถาม ดำเนินการสำรวจ และสะท้อนถึงผลของการ วิจัยที่เกิดจากข้อผิดพลาดในการใช้คำลักษณนามในภาษาจีน

3. ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการศึกษา ปัญหาการใช้คำลักษณนามในภาษาจีนของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี โดยใช้ชุดแบบฝึกทดสอบแบ่งเป็น 2 ส่วน 1. แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐาน เกี่ยวกับการเรียนภาษาจีน 2. แบบทดสอบการใช้คำลักษณนาม

3.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

ศึกษาชนิดต่างๆของลักษณนามและวิธีการเลือกใช้ลักษณนามโดยเฉพาะคำที่ทำหน้าที่เป็น ลักษณนามโดยตรง เพื่อนำมาวิเคราะห์ ปรับปรุงและพัฒนาความสามารถในการใช้คำลักษณนามของ นักศึกษาให้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น โดยใช้ชุดแบบฝึกทดสอบ

3.2 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.2.1 กลุ่มประชากร หมายถึง นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ระดับชั้นปีที่ 1 ถึง 4 คณะ ศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ จำนวน 174 คน

3.2.2 กลุ่มตัวอย่าง หมายถึง นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ระดับชั้นปีที่ 1 ถึง 4 ของ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ จำนวน 100 คน ที่ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบ เຈຈຈຈ (Purposive Sample) โดยคัดเลือกจากนักศึกษาที่มีผลการเรียนตั้งแต่ระดับดี ปานกลาง และต่ำ

3.3 ขอบเขตด้านเวลา

ระยะเวลาในการศึกษาค้นคว้าข้อมูล เก็บข้อมูล รวมทั้งรวบรวมข้อมูลเพื่อสรุปผล ระหว่าง เดือน ต.ค. 2555 – ก.ย. 2556

4. กรอบแนวความคิดของโครงการวิจัย

จากการทบทวนวรรณกรรม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในบทที่ 2 สามารถแบ่งตัวแปรที่ใช้ใน การวิจัยครั้งนี้ออกเป็น 2 ประเภท คือ ตัวแปรอิสระ และตัวแปรตาม

4.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การเลือกใช้คำลักษณนามตรงตามความหมายของคำนามหรือคำกริยานั้นๆ

4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ การเลือกใช้คำลักษณนามโดยการแปลให้ตรงกับความหมายในภาษาแม่ (ภาษาไทย)

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

5.1 ปัญหา หมายถึง การใช้คำลักษณนามที่ไม่ถูกต้องไวยากรณ์ภาษาจีน และการเลือกใช้คำลักษณนามในภาษาจีนที่ไม่ถูกต้อง

5.2 ลักษณะนามในภาษาจีน หมายถึง คำที่ใช้แสดงหน่วยในการนับ คน สิ่งของ เหตุการณ์ หรือการกระทำที่บ่งบอกถึงจำนวนครั้ง

5.3 นักศึกษา หมายถึง ผู้ที่ศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

5.4 ปริญญาตรี หมายถึง ระดับการศึกษาในชั้นอุดมศึกษา ซึ่งใช้เวลาศึกษา 4 ปี

6. ผลการวิจัยที่คาดว่าจะได้รับ (output)

6.1 นักศึกษาที่มีปัญหาการใช้คำลักษณนามในภาษาจีนนั้น ส่วนใหญ่มักจะได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่(ภาษาไทย)ของตนเอง การลำดับคำในภาษาไทยนั้นเกิดจากความเคยชิน ดังนั้นทำให้การใช้คำลักษณนามในภาษาจีนได้รับผลกระทบไปด้วย

6.2 ส่วนวิธีการที่เลือกใช้คำลักษณนามไม่ถูกต้องนั้น เนื่องจากความไม่เข้าใจที่เพียงพอต่อการใช้คำลักษณนามในภาษาจีน ดังนั้นจึงเลือกใช้ตามความเข้าใจของตนเองจึงทำให้เลือกคำตอบที่ผิดในแบบทดสอบ

7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้จากโครงการ (outcomes)

7.1 นักศึกษาสามารถใช้โครงสร้างไวยากรณ์ของคำลักษณนามได้อย่างถูกต้อง

7.2 ทำให้นักศึกษาได้ศึกษาคำศัพท์ใหม่เกี่ยวกับลักษณนามเพิ่มมากยิ่งขึ้น

7.3 ทำให้นักศึกษาได้ทราบถึงความเหมือนและความแตกต่างกันของคำลักษณนามในภาษาจีนและภาษาไทยและพัฒนาทักษะการเรียนรู้ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

7.4 เพิ่มพูนความรู้ให้กับบุคคลที่มีความสนใจทางด้านภาษาจีนโดยเฉพาะในเรื่องไวยากรณ์ของคำลักษณนาม

8. แนวทางในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

ผลการวิจัยเรื่องนี้ จะทำให้ทราบถึงปัญหาการใช้คำลักษณนามในภาษาจีนของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี ซึ่งจะทำให้นำข้อแก้ไขปรับปรุงไปใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีน เพื่อให้ นักศึกษาใช้คำลักษณนามในภาษาจีนได้อย่างถูกต้อง ตามหลังโครงสร้างไวยากรณ์ในภาษาจีนกลาง

9. สรุป

การเรียนการสอนภาษาจีนในฐานะภาษาที่สอง และการเรียนการสอนภาษาแม่ควบคู่ไปกับการเรียนภาษาจีนนั้น มีวิธีการเรียนการสอนที่แตกต่างกันออกไป ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน รวมไปถึงทักษะของการเรียนไวยากรณ์ต่างๆสำหรับรูปแบบในการเรียนคำลักษณนามในภาษาจีนหรือบทบาทที่สำคัญสำหรับการเรียนการสอนคำลักษณนามภาษาจีนนั้น ก่อนหน้านี้ทางด้านไวยากรณ์ภาษาจีนได้มีการศึกษาค้นคว้าผลกระทบที่ได้รับจากวัฒนธรรมทางภาษา ตะวันตก การค้นคว้าคำลักษณนาม คำนาม คำกริยาและคำคุณศัพท์มีการเปรียบเทียบในลักษณะที่ยังไม่ชัดเจน จึงส่งผลให้การค้นคว้าคำลักษณนามอาจได้รับผลกระทบโดยตรงจากการค้นคว้าคำประเภทอื่นๆด้วย คำลักษณนาม คือคำประเภทปิดและเป็นเอกลักษณ์พิเศษสิ่งสำคัญของงานวิจัยเล่มนี้คือการวิเคราะห์และศึกษา คำนามประเภทคำลักษณนามและความสัมพันธ์ระหว่างคำลักษณนามกับ คำนาม ไม่ใช่แค่การศึกษาความสัมพันธ์แบบคำต่อคำ นอกจากนี้แล้วยังศึกษา การเข้ากลุ่มหรือการจัด คำให้เข้าชุดกันระหว่างคำลักษณนามและคำนาม โดยใช้คำลักษณนามในการพรรณนาและการเปรียบเทียบดังนั้นการเรียนการสอนในเรื่องของคำลักษณนามในภาษาจีน ผู้เรียนควรจะศึกษาถึง โครงสร้าง วิธีการใช้ และวิธีการเลือกคำลักษณนามมาใช้ให้ถูกต้อง เพื่อมิให้เกิดข้อผิดพลาดในการเรียนภาษาจีนอีกต่อไป

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

Created with

 nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

บทที่ 2

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 คำจำกัดความพื้นฐานของลักษณนาม

คำลักษณนามโดยทั่วไปใช้เพื่อแสดงหน่วยในการนับ คน สิ่งของ เหตุการณ์ หรือการกระทำ คำลักษณนามยังแสดงถึงการบันทึกจำนวน คำนามที่มีการแสดงถึง การชั่ง ตวง วัด หรือคำศัพท์ที่บ่งบอกจำนวน หรือปัจจัยของคำ และมักจะชี้ถึงคำบางประเภท เพื่อทำหน้าที่แสดงถึง วัตถุหรือสสาร เพื่อบ่งบอกรูปร่างลักษณะประโยชน์ในการใช้ (เช่น ในภาษาจีน “三本书： หนังสือสามเล่ม ” คำว่า“本”คือคำลักษณนาม)

2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างการรวมคำกับคำลักษณนาม

ความสัมพันธ์ระหว่างการรวมคำกับคำลักษณนามจะชี้ถึงชนิดของคำบางประเภท หรือความสามารถในการรวมคำกับคำประเภทอื่น จนทำให้เกิดความหมาย หน้าที ของไวยากรณ์ที่ถูกต้อง โดยทั่วไปแล้วคำลักษณนามมักจะปรากฏอยู่หลังคำศัพท์ที่แสดงถึงจำนวน หรือหลังคำบุพบท คำที่แสดงจำนวนที่เหมือนกัน หรือ คำบุพบทที่ประกอบด้วยกลุ่มคำ วลี ที่บอกจำนวนเพื่อแสดงปริมาณของกลุ่มคำ หรือวลีนั้นๆสามารถที่จะทำหน้าที่เป็นภาคประธาน ภาคแสดง ส่วนขยาย บทขยายกริยา บทเสริมกริยา ตัวอย่าง หนึ่งเล่ม หนึ่งกล่อง หนึ่งครั้ง เป็นต้น ทั้งนี้ก็คือกลุ่มคำหรือวลี ที่แสดงถึงจำนวนและปริมาณ เช่น เล่มนี้ กล่องนั้น เหล่านี้เป็นต้น ก็แสดงถึงปริมาณกลุ่มคำ วลีเช่นกัน

2.3 การทำหน้าที่ทางไวยากรณ์ของคำลักษณนาม

การทำหน้าที่ทางไวยากรณ์ของคำลักษณนาม ก่อนอื่นจะต้องดูว่าสามารถที่จะทำหน้าที่ได้โดยลำพังเพื่อเป็นส่วนประกอบของประโยคได้หรือไม่ สามารถที่จะทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบของประโยคได้โดยลำพังเพื่อทำหน้าที่เป็นคำแท้ได้หรือไม่ ถ้าหากไม่สามารถทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบของประโยคโดยลำพังได้แสดงว่าเป็นคำไม่แท้ หน้าทีไวยากรณ์ของคำแท้ คือ คำกับคำสามารถที่จะรวมกันได้ คำลักษณนามนี้ถึงจะเป็นคำแท้ ดังนั้นหน้าที่ทางไวยากรณ์ก็ยังสะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างคำลักษณนามกับคำประเภทอื่น

คำลักษณนามมักจะปรากฏอยู่หลังคำบอกจำนวน คำบอกจำนวนที่เหมือนกันประกอบขึ้นเป็นกลุ่มคำ หรือวลี โดยทำหน้าที่เป็นส่วนขยาย บทขยายกริยา บทเสริมกริยา เป็นต้น

2.3.1 ทำหน้าที่เป็นส่วนขยาย ยกตัวอย่างเช่น 我买了一件衣服。(ฉันซื้อเสื้อผ้าวางแล้วหนึ่งตัว) เป็นต้น

2.3.2 ทำหน้าที่เป็นบทขยายกริยา แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

2.3.2.1 บอกจำนวนครั้งกริยา ยกตัวอย่างเช่น 我两次都想登黄山，都因大雨封山未登成。(สองครั้งแล้วที่ฉันคิดจะปีนเขาฮวงซาน แต่เป็นเพราะฝนตกหนักปิดทางขึ้นเขา ทำให้การปีนเขายังไม่สำเร็จสักที) เป็นต้น

2.3.2.2 บอกท่าที ท่าทาง อิริยาบถ จำนวนหรือปริมาณกลุ่มคำหรือวลีชนิดนี้ จะเป็นคำบอกจำนวนที่บ่งบอกปริมาณจำนวนจำกัด ยกตัวอย่างเช่น “一” (หนึ่ง) 我一把没拉住。(สักครั้งนึงฉันก็ยังไม่ดึงไว้ได้) เป็นต้น

2.3.3 ทำหน้าที่บทเสริมคำกริยา: บอกจำนวนครั้งคำกริยา ยกตัวอย่างเช่น 我去过两回。(ฉันไปกลับมาแล้วสองครั้ง) เป็นต้น

2.3.4 คำลักษณนามเดี่ยว ทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบไวยากรณ์ก็จะมีข้อจำกัด เช่น “一” คำที่บอกปริมาณไม่สามารถที่จะละได้ ยกตัวอย่างเช่น

2.3.4.1 我想有个家。(ฉันอยากที่จะมีบ้านสักหลัง)

2.3.4.2 带份礼物给你。(นำของขวัญชิ้นนี้ให้เธอ)

2.4 ประเภทของคำลักษณนาม

สำหรับประเภทของคำลักษณนามในภาษาจีนกลาง ปัจจุบันมีการกล่าวถึงในลักษณะที่หลากหลาย ดังเช่น ในปีพ.ศ.2495 หนังสือ 《语法讲话》 หลังจากการตีพิมพ์เผยแพร่ทำให้คำลักษณนามมีรูปแบบเฉพาะตัวเป็นทางการ แต่ว่าคำลักษณนามที่แบ่งแยกประเภท ก็บ่งบอกถึงความแตกต่างอย่างชัดเจน โดยสามารถแบ่งประเภทคำลักษณนามได้มากถึง 9 ประเภท คือ คำลักษณนามเดี่ยวชี้ถึงสิ่งของ จำนวนหรือปริมาณที่มีความหมายเพียงหนึ่ง โดยที่คำลักษณนามนี้จะอยู่ระหว่างบทกริยาและบทกรรม คำลักษณนามที่แสดงถึงสิ่งที่อยู่รวมกันเป็นชุด เป็นกลุ่ม มีจำนวนปริมาณที่มากกว่าหนึ่ง คำลักษณนามที่แบ่งแยกประเภท คำลักษณนามปริมาณนาม คำที่ใช้เพื่อแสดงถึงปริมาณของสิ่งต่างๆ โดยกำหนดปริมาณจากภาษาขณะที่บรรจู้ คำที่เดิมทีเคยเป็นคำประเภทอื่นมาก่อน แต่มีการยืมใช้เป็นคำลักษณนามเพียงชั่วคราว คำลักษณนามทั่วไป คำลักษณนามโดยเฉพาะ คำลักษณนามกริยา เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีการแบ่งคำลักษณนามอีก 7 ประเภท คือ คำลักษณนามที่แสดงความหมายของจำนวน ปริมาณที่มีเพียงหนึ่ง คำลักษณนามชุด หรือกลุ่ม แสดงถึงจำนวนที่มากกว่าหนึ่ง

คำลักษณนามแสดงปริมาณ คำลักษณนามที่ไม่แน่นอน คำลักษณนามที่ยืมมาใช้เป็นคำลักษณนามชั่วคราว คำลักษณนามเฉพาะ คำลักษณนามกริยา คุณ 马庆株 กล่าวว่าผู้วิจัยก่อนหน้านี้มีการแบ่งคำลักษณนามที่ค่อนข้างยุ่งยาก อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่าผู้วิจัยก่อนหน้านี้ พื้นฐานในการอธิบายนั้น มาจากการวิเคราะห์ความหมายของคำลักษณนาม โดยวินิจฉัยแยกแยะจาก “数+量+的+名” (ตัวเลข+ลักษณนาม+的+คำนาม+) คำลักษณนามยังแบ่งออกได้อีก 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ คำลักษณนามที่มีขอบเขต และคำลักษณนามที่ไร้ขอบเขต การแบ่งประเภทคำลักษณนามแบบนี้ ยากที่จะหลีกเลี่ยงส่งผลกระทบต่อ การแบ่งประเภทคำลักษณนามของรุ่นก่อน แต่การแบ่งประเภทคำลักษณนามแบบนี้ก็ยิ่งถือว่ายังไม่สมบูรณ์มากนัก และยังคงมีคำศัพท์บางส่วนที่ไม่สามารถจัดอยู่ในประเภทใดประเภทหนึ่งได้ ปัจจุบันนี้ในความเข้าใจของผู้คนทั่วไป คำลักษณนามยังแบ่งได้เป็นคำลักษณนามที่นับได้ และลักษณะคล้ายคำนามนับไม่ได้ คำลักษณนามที่นับได้ ได้แก่ 个: (อัน,...) 匹: (ตัว,...) 头: (หัว,...) 只: (ตัว,...) 支: (กอง,...) 枝: (กิ่ง,...) เป็นต้น คำลักษณนามที่นับไม่ได้ ยังแบ่งเป็น คำลักษณนามที่เป็นคำนาม และคำลักษณนามที่เป็นกริยา คำลักษณนามที่เป็นคำนามยังครอบคลุมถึงคำลักษณนามที่เป็นคำนามแสดงถึงตัวเลข คำลักษณนามที่เป็นคำนามที่แสดงปริมาณ คำลักษณนามที่เป็นคำนามแสดงถึงลักษณะ(ชนิดหรือประเภท) แต่คำลักษณนามประเภทกริยา กลับแสดงถึงจำนวนคำลักษณนามกริยา คำลักษณนามที่เป็นคำนามบ่งบอกถึงปริมาณยังสามารถแบ่งออกได้อีก 2 ประเภทย่อย คือ คำลักษณนามที่บ่งบอกจำนวนชัดเจน กับ คำลักษณนามที่บอกจำนวนโดยการประมาณ คำลักษณนามที่บอกจำนวนชัดเจน ได้แก่ 双: (คู่,...) 打: (โหล,...) 付: (คู่,...) เป็นต้น คำลักษณนามที่บอกจำนวนโดยการประมาณการ ยังครอบคลุมถึงคำลักษณนามที่แสดงถึงจำนวนที่คงที่ ได้แก่ 群: (กลุ่ม,...) 帮: (ก๊วน,...) 些 (书): (เหล่านี้,...) 点 (人) (เล็กน้อย,...): เป็นต้น และคำลักษณนามที่ทำหน้าที่คำลักษณนามชั่วคราวแต่สามารถบ่งบอกปริมาณได้ เช่น (桌子<土>、屋子<烟>) เป็นต้น คำลักษณนามที่เป็นคำนามบอกปริมาณ ประกอบด้วย คำลักษณนามที่กำหนดปริมาณแน่นอน เช่น 斤: ครึ่งกิโลกรัม 顿: มื้อ 公里: กิโลเมตร เป็นต้น คำลักษณนามประเภทประมาณการ คำลักษณนามประเภทประมาณการ จะมีคำลักษณนามประมาณการแบบคงที่ เช่น 段: (ท่อน,...) 堆: (กอง,...) 些<土>: (เหล่านี้,...) 点<烟>: (เล็กน้อย,...) เป็นต้น และคำลักษณนามที่ทำหน้าที่คำลักษณนามชั่วคราวที่บ่งบอกปริมาณ (桌子<土>、屋子<烟>) เป็นต้น คำลักษณนามกริยา ยังสามารถแบ่งออกได้ คำลักษณนามกริยาที่กำหนดจำนวนที่

แน่นอน เช่น 次、架次 เป็นต้น คำลักษณะนามกริยาที่ทำหน้าที่เป็นคำลักษณะนามชั่วคราว โดยที่ คำลักษณะนามนี้ก่อนหน้านี้เป็นคำประเภทอื่นมาก่อน เช่น 拳、脚 เป็นต้น

หากนำกฎการแบ่งข้างต้นมาอธิบาย คำลักษณะนามที่เป็นคำนาม กับคำลักษณะนามที่เป็น คำกริยา สามารถที่จะแบ่งประเภทได้ดังนี้

2.4.1 คำลักษณะนามคำนาม

2.4.1.1 专用名量词 คือ คำที่ทำหน้าที่เป็นคำนามคำลักษณะนามโดยเฉพาะซึ่ง ถึงความสัมพันธ์คำลักษณะนามกับคำนามบางประเภท ถึงแม้คำนามบางประเภท สามารถใช้ได้กับคำ บางประเภท หรือคำลักษณะนามเฉพาะบางประเภท คำลักษณะนามแบบนี้ก็คือ คำนามที่ทำหน้าที่เป็น คำลักษณะนามโดยเฉพาะ ตัวอย่าง 一本词典：พจนานุกรม 1 เล่ม、一匹马：ม้า 1 ตัว、一尾鱼：ปลา 1 ตัว

2.4.1.2 临时名量词 คือ คำที่เดิมที่เคยเป็นคำประเภทอื่นมาก่อน แต่มีการยืม มาใช้เป็นคำลักษณะนามประเภทคำนามเพียงชั่วคราวซึ่งถึงคำนามชั่วคราวบางประเภทอยู่ในตำแหน่ง ของคำลักษณะนาม ยังทำหน้าที่บอกจำนวนและปริมาณ เช่น a.端来两盘饺子，拿来 一瓶酱油。： ยกเกี้ยวมาสองจาน แล้วหยิบซีอิ้วมาหนึ่งขวด b.坐了一屋子人， 罢了一床东西。： ภายในบ้านก็เต็มไปด้วยผู้คน ส่วนบนเตียงก็เต็มไปด้วยสิ่งของลักษณะ รูปแบบนี้แสดงถึงปริมาณความจุบางชนิด จำนวนสิ่งของบางชนิด ลักษณะประโยค a และ b มีข้อ แตกต่าง 2 ข้อ คือ 1.คำแสดงจำนวนของประโยค a สามารถที่จะบอกจำนวน ปริมาณได้ทั้งสิ้น และ คำแสดงจำนวนของประโยค b สามารถใช้คำว่า “一”ได้เพียงอย่างเดียวในประโยค 2.ประโยค b มีความหมายแฝงที่เน้นปริมาณหรือจำนวนที่มาก ในขณะที่ประโยค a ไม่มีความหมายแบบนี้ใน ประโยค

2.4.1.3 计量名量词 คือ คำปริมาณนามที่ทำหน้าที่ลักษณะนาม ใช้เพื่อแสดง ปริมาณของสิ่งต่างๆที่สำคัญ คือ แสดงถึงหน่วยมาตราซึ่งวัดดวง เช่น 公斤：ครึ่งกิโลกรัม、 尺： $\frac{1}{3}$ เมตร、亩：ไร่、度：องศา เป็นต้น

2.4.1.4 通用量词 คือ คำลักษณะนามที่ใช้ได้ทั่วไป ที่สำคัญคือ แสดงถึงคำลักษณะ นามที่ชี้ถึงปริมาณ จำนวนคำนามที่เหมาะสม รวมถึง ประเภท ชนิด เหล่านี้ เล็กน้อย เป็นต้น “个” คำลักษณะนามนี้มักใช้ได้โดยทั่วไป สามารถที่จะรวมคำกับคำนามประเภทอื่นได้มาก แต่อย่างไรคง มีคำนามหลายคำที่สามารถใช้ได้กับคำลักษณะนามเฉพาะเท่านั้น ไม่สามารถที่จะใช้แทนคำว่า

“个”ได้ ตัวอย่าง “电影”สามารถที่จะไม่พูดได้ว่า “一部电影” กลับสามารถพูดได้ว่า “一个电影” ในขณะที่ “一个纸”ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ก็ไม่สามารถที่จะพูดแบบนี้ได้

2.4.2 คำลักษณนามกริยา

2.4.2.1 专用动量词 คือ คำลักษณนามประเภทกริยาเฉพาะ รวมถึง 次、回、遍、趟、下（儿）、顿、番。 ความหมายของคำลักษณนามประเภทกริยาเหล่านี้ มีความหมายที่ไม่เหมือนกัน และความสามารถในการรวมคำกับคำกริยาก็ไม่เหมือนกัน ตัวอย่าง “次”และ “下（儿）”และการเน้นความสามารถในการรวมคำกับคำกริยา(ถึงแม้ว่าคำกริยาที่บ่งบอกจำนวนสามารถที่จะรวมคำกับคำอื่นได้) แต่คำว่า “趟”สามารถใช้ได้กับคำว่า “去”“走”“跑” เป็นต้น

2.4.2.2 工具动量词 คือ คำช่วยคำลักษณนามกริยา ดูตัวอย่างจากประโยคข้างล่างนี้ เช่น 他踢了我一脚。(เขาเตะฉันหนึ่งที) 我打了他一巴掌。(ฉันตีเขาหนึ่งที) 老师瞪了我一眼。(คุณครูจ้องฉันเขม็ง) “脚”ก็คือคำช่วยของคำว่า “踢”, “巴掌”ก็คือคำช่วยของคำว่า “打”, “眼”ก็คือคำช่วยของคำว่า “瞪” คำลักษณนามชั่วคราวแบบนี้แสดงถึงอากัปกริยาท่าทาง ห่างไกลจากสิ่งแวดล้อมทางภาษาแบบนี้ คำศัพท์เหล่านั้นก็เป็นเพียงแค่นามทั่วไป และยังสามารถเรียกคำกริยาที่เป็นคำลักษณนามเหล่านั้นว่าคำลักษณนามกริยาชั่วคราว

2.4.2.3 复合量词 คือ คำผสมคำลักษณนาม ถ้าหากนำคำลักษณนามประเภทคำนาม คำว่า “驾”“人”และคำลักษณนามประเภทกริยามารวมไว้ด้วยกัน ร่วมกันทำหน้าที่พิเศษคำลักษณนามที่แสดงปริมาณ หรือก็คือคำผสมคำลักษณนาม คำผสมคำลักษณนามถึงแม้จะใช้บ่อยในโครงสร้างนี้ คือ “名量词+动量词”： คำลักษณนามประเภทคำนาม + คำลักษณนามประเภทคำกริยา แต่ข้อควรระวังคือ คำลักษณนามประเภทคำนามโดยปกติแล้วมักใช้อย่างแพร่หลาย ถึงแม้คำลักษณนามประเภทคำนามจะมีอยู่มากมายที่สามารถนำมาใช้ในโครงสร้างคำผสมคำลักษณนาม แต่ว่าคำลักษณนามประเภทคำกริยานั้น มีเพียงแต่คำว่า “次”เท่านั้น ที่นำมาใช้ในโครงสร้างคำผสมคำลักษณนามบ่อยที่สุด คำผสมคำลักษณนามเหล่านี้ ได้แก่ 班次、人次、件次、卷次、例次、艘次、部次、架次、批次、户次、辆次、台次。

2.5 วิธีการใช้คำลักษณนาม

2.5.1 การใช้คำลักษณนามในรูปแบบซ้ำคำ

คำลักษณนามพยางค์เดียวส่วนใหญ่แล้ว จะใช้ซ้ำซ้อนกัน ส่วนคำลักษณนามพยางค์คู่ไม่สามารถนำมาใช้ซ้อนกันได้ การซ้อนคำสามารถทำหน้าที่เป็นภาคประธาน ภาคกริยา ส่วนขยาย บทขยายกริยา แต่ไม่สามารถทำหน้าที่บทเสริมกริยาได้ ได้แก่ คำลักษณนามประเภทคำนาม เช่น 一个个 / 件件 / 张张 คำลักษณนามประเภทคำกริยา เช่น 次次 / 趟趟 / 回回 การซ้อนคำลักษณนาม และยังมีโครงสร้างนี้ คือ “一 + AA” เช่น “一个个”, “一件件”, “一趟趟” รูปแบบนี้แสดงถึงความหมายไวยากรณ์ และยังมีโครงสร้างการซ้อนคำที่ได้กล่าวไว้แล้วข้างต้น และอาจมีบ้างที่โครงสร้างไม่เหมือนกัน มี 3 ประเภท คือ

2.5.1.1 “每一” : ทุกๆ , โครงสร้างที่เหมือนกัน คือ “AA” รูปแบบการซ้อนคำเช่น

小伙子们一个个身强力壮。

2.5.1.2 “逐一” : ไล่ตามลำดับ , รูปแบบการซ้อนคำที่ทำหน้าที่ขยายกริยา ตัวอย่างเช่น 我们要一件件仔细检查, 不要漏掉。

2.5.1.3 “多” เช่น 他一次次给我打电话。

2.5.2 คำศัพท์ที่แสดงจำนวนหรือตัวเลข + คำคุณศัพท์ + คำลักษณนาม

คำศัพท์ที่แสดงจำนวนหรือตัวเลข และคำลักษณนาม โดยทั่วไปแล้วมักใช้ร่วมกันได้เลย คำนามที่มาช่วยเสริมประโยคเพื่อแสดงถึงจำนวนหรือปริมาณ ในภาษาจีนบางครั้ง ระหว่างคำศัพท์ที่บอกจำนวนหรือตัวเลขกับคำลักษณนามจะมีคำคุณศัพท์คั่นอยู่ตรงกลาง กลายเป็นโครงสร้างนี้ “数词+形容词+量词” : ตัวเลข + คำคุณศัพท์ + คำลักษณนาม ตัวอย่าง 他手里提着一大包东西。 โครงสร้างนี้ที่สำคัญคือ การเน้นปริมาณมากน้อย มีการพรรณนาที่เกินจริง มีข้อระวังเบื้องต้นดังนี้ คือ

2.5.2.1 ถ้าคำลักษณนามคือ คำลักษณนามประเภทคำนามชั่วคราว โดยปกติแล้ว มักจะเป็นคำคุณศัพท์ ตัวอย่างเช่น 晚上他吃了一大碗饭。

2.5.2.2 ถ้าคำลักษณนาม คือ คำลักษณนามประเภทคำนามเฉพาะ ก็มีข้อจำกัดในการใช้ค่อนข้างมาก ควรระมัดระวังและรอบคอบในการใช้ ตัวอย่างเช่น 他打着一大件行李。

2.5.2.3 การใช้คำคุณศัพท์เข้ามารวมด้วยก็มีข้อจำกัดในการใช้ ที่สำคัญมีการใช้อยู่คือ “大、小、厚、薄、长” เป็นต้น และมีส่วนน้อยที่คำคุณศัพท์จะเป็นคำพยางค์เดียว

2.5.3 บทบาทและข้อจำกัดในการใช้คำลักษณนาม

2.5.3.1 การนำคำลักษณนามมาใช้ต่างกันเพื่อแสดงถึงสิ่งของ หรือเหตุการณ์เดียวกัน แต่แสดงถึงรูปแบบหรือ รูปร่างที่มีลักษณะพิเศษที่แตกต่างกัน ตัวอย่าง “布 แปลว่า ผ้า” สามารถจะใช้คำว่า “块” มาทำหน้าที่คำลักษณนามได้ แต่ในขณะเดียวกันก็สามารถใช้คำว่า “匹” มาทำหน้าที่ลักษณนามได้เช่นกัน และการใช้ “块” ทำหน้าที่ลักษณนาม ก็เป็นการแสดงถึงลักษณะพิเศษเฉพาะส่วนของคำว่า “布” ส่วนการใช้คำว่า “匹” มาทำหน้าที่คำลักษณนาม เป็นการปรากฏรูปร่างในสภาพหรือลักษณะการม้วนได้ของสิ่งของ ดังเช่น “一张地图” แสดงถึงสภาพ รูปร่างของแผนที่ที่สามารถแปลได้ว่า แผนที่ 1 แผ่น หรือจะพูดว่า “一本地图” ก็แสดงถึงลักษณะทั้งหมดทั้งมวลของแผนที่ที่สามารถแปลได้ว่า แผนที่ 1 เล่ม อีกตัวอย่างหนึ่งคือคำว่า “珠子” ที่แปลว่า “ไข่มุก” ลักษณะรูปร่างก็จะเป็นเม็ดๆ และเมื่อนำคำลักษณนามมาใช้ก็มักจะพูดว่า “一粒 / 颗 珠子” ซึ่งก็คือ ไข่มุก 1 เม็ดนั่นเอง” ในขณะเดียวกันก็ยังสามารถที่จะพูดได้อีกว่า “一串珠子” หรือ “一挂珠子” ซึ่งทั้งสองประโยคนี้นั้นต่างก็หมายถึง ไข่มุกหนึ่งเส้น จะเห็นได้ว่าการนำคำที่ต่างกันมาใช้ทั้งนี้เพื่อแสดงถึงรูปร่างและลักษณะพิเศษของสิ่งนั้นๆ การใช้คำลักษณนามนี้ไม่เพียงแต่จะสะท้อนให้เห็นว่าความพลิกแพลงของคำศัพท์ในภาษาจีนเท่านั้น หากแต่ยังสะท้อนให้เห็นถึงความสมบูรณ์ของคำศัพท์ในภาษาจีนอีกด้วย

2.5.3.2 การใช้คำลักษณนามมาใช้กับสิ่งของหรือเหตุการณ์เพื่อแสดงถึงรูปร่างลักษณะพิเศษของสิ่งของหรือเหตุการณ์นั้น ตัวอย่าง การใช้คำว่า “粒” และ “颗” โดยทั้งสองคำนี้ต่างก็แปลว่า เม็ด และการที่นำคำสองคำนี้มาทำหน้าที่เป็นคำลักษณนามของคำว่า “豆子” ที่แปลว่า ถั่ว เพื่อแสดงถึงรูปร่างและลักษณะพิเศษของคำว่า “豆子” ที่แปลว่า ถั่ว ว่ามีลักษณะพิเศษคือ เป็นเม็ด หรือการใช้คำว่า “把” หรือ “柄” ที่แปลว่า ด้าม มาทำหน้าที่คำลักษณนามของคำว่า “刀” ที่แปลว่า มีด เพื่อมาแสดงถึงรูปร่างและลักษณะพิเศษของมีด ส่วน “เปียน” และ “ทึบเพลง” นั้นก็ใช้คำว่า “台” และ “架” มาทำหน้าที่คำลักษณนาม แต่ไวโอลินและซอฮูนั้น ใช้คำว่า “把” ทำหน้าที่คำลักษณนาม เนื่องจากคำว่า “台” และ “架” ใช้พรรณนาถึงลักษณะพิเศษภายนอกของเปียนและทึบเพลง แต่คำว่า “把” นั้นจะใช้เพื่อบอกถึงลักษณะพื้นฐานของไวโอลินและซอฮูเพียงเท่านั้น นอกจากนี้แล้วยังมีคำว่า 象箭 ใช้คำว่า “支”, 棋 ใช้คำว่า “盘”, 旗 ใช้คำว่า “面”, 豆腐、饼干 ใช้คำว่า “块”, 路 ใช้คำว่า “条”, 井 ใช้คำว่า “眼、口”, 蜂 ใช้คำว่า “窝”, 鱼论 ใช้คำว่า “尾”, 骆驼 ใช้คำว่า “峰” เป็นต้น ใช้คำเหล่านี้เพื่อแสดงถึง

ลักษณะภายนอกของสิ่งของหรือเหตุการณ์ที่หยุดนิ่ง และสภาพการเปลี่ยนแปลงภายนอกที่ทำให้ต้องระมัดระวังในการใช้คำลักษณนาม

2.5.3.3 การใช้คำลักษณนามที่ไม่เหมือนกัน สามารถที่ยืมมาช่วยเพื่อใช้ในการแบ่งแยก และบอกถึงสภาพสิ่งของหรือเหตุการณ์เดิมภายนอกที่แตกต่างกัน ตัวอย่าง 秤 ถ้าหากพูดว่า “一台秤” ก็จะมีหมายถึง “台秤” ถ้าหากพูดว่า “一杆秤” ก็จะมีหมายถึง “杆秤”，香 ถ้าหากพูดว่า “一支香” หรือ “一根香” 香 ในที่นี้จะหมายถึง “线香”， ถ้าหากพูดว่า “一盘香” 香 ในที่นี้จะหมายถึง “盘香” สองตัวอย่างข้างต้นทั้ง 秤与台秤、杆秤之间，香与线香、盘香之间 ตัวอย่างดังกล่าวก็แสดงความสัมพันธ์ของรูปแบบ ถ้าหากเป็นในภาษาอื่นก็จำเป็นที่จะต้องใช้คำนามที่ต่างกันเพื่อแสดงถึงรูปแบบดังกล่าว

2.5.4. การรวมคำระหว่างคำลักษณนามกับคำนาม โดยใช้คำลักษณนามในการพรรณนาและการเปรียบเทียบ

2.5.4.1 การใช้คำลักษณนามมาพรรณนาภาพลักษณ์ของสิ่งของหรือเหตุการณ์นั้นๆ โดยมีการอธิบายถึงรูปแบบลักษณะพิเศษต่างๆ รวมถึงการเลือกใช้คำลักษณนามอย่างเหมาะสม ตัวอย่าง 一粒米、一座桥、一条狗、一面镜子、一朵花、一簇草、一缕青烟、一本书 คำลักษณนามเหล่านี้ล้วนพรรณนาถึงลักษณะหรือรูปแบบทั้งหมดของสิ่งนั้นๆ นอกจากนี้ยังอธิบายถึงส่วนพิเศษหรือลักษณะพิเศษของสิ่งนั้นๆ ด้วย โดยเริ่มตั้งแต่การเลือกใช้คำลักษณนามที่เหมาะสม เช่น 一面旗、一杆旗；一顶桥、一抬桥；一峰骆驼、一头骆驼 เป็นต้น คำลักษณนามเหล่านี้ไม่ใช่เพียงแต่ใช้บอกสิ่งของหรือเหตุการณ์ที่ใช้อยู่ตามอง แต่ยังใช้สายตามองแม้จะเป็นสิ่งของหรือเหตุการณ์เดียวกันแต่ลักษณะพิเศษของแต่ละส่วนก็แตกต่างกัน นอกจากนี้ถึงแม้ของเดิมจะเหมือนกัน แต่ลักษณะของสิ่งของหรือเหตุการณ์ที่มองออกไปก็ยังสามารถทำให้มองลักษณะภายนอกนั้นแตกต่างกันอยู่ดี และถ้าอาศัยการมองที่มองรูปแบบหรือลักษณะพิเศษภายนอกของสิ่งนั้นๆ ก็จะต้องคำลักษณนามที่เหมาะสมมาใช้คู่กัน ดังเช่น 一块鱼、一片鱼；一盘香、一炷香；一段葱、一根葱；一朵云、一抹云 เป็นต้น

ยังสามารถพบได้ว่า คำลักษณนามเหล่านี้นอกจากจะบอกถึงปริมาณแล้ว ยังสามารถใช้ในการพรรณนาถึงคำนามได้อีกด้วย

2.5.4.2 การใช้คำลักษณนามในลักษณะการเปรียบเทียบและการพรรณนาถึงสิ่งของหรือเหตุการณ์นั้นๆ เพื่อบอกถึงลักษณะพิเศษที่คล้ายคลึงกัน รวมถึงการเลือกใช้คำลักษณนามมาใช้ที่เหมาะสม คำลักษณนามประเภทนี้และคำนามที่นำมารวมคำกัน โดยเฉพาะความสัมพันธ์แบบ

เปรียบเทียบระหว่างคำลักษณนามกับคำนาม ตัวอย่าง 一叶小舟、一轮圆月、一镜平湖、一眉新月、一钩晓月 เป็นต้น คำลักษณนามประเภทนี้โดยทั่วไปจะมีการยืมคำลักษณนามมาใช้ คำลักษณนามจะมีความคล้ายคลึงและเกี่ยวโยงกัน โดยใช้อาศัยความสัมพันธ์ทางด้านโครงสร้างกลายเป็นความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเปรียบเทียบกับความหมายเดิม

2.5.5 คำจำกัดความและประเภทของคำลักษณนามภาษาไทยประเภทคำนาม

เกี่ยวกับคำจำกัดความลักษณนามภาษาไทยประเภทคำนาม กับคำลักษณนามภาษาจีนประเภทคำนาม ไม่ค่อยมีความแตกต่างกันมากนัก ซึ่งคำลักษณนามของทั้งสองภาษานี้ต่างก็ชี้ถึงคน สิ่งของหรือเหตุการณ์ ปริมาณ จำนวนของอากัปกริยา ทั้งหมดนี้ต่างก็แสดงถึงจำนวน และตัวเลข คำคุณศัพท์รวมถึงการนำคำศัพท์ประเภทต่างๆมาใช้คู่กัน และมีเพียงการแบ่งประเภทและการใช้ก็ยังไม่มีความแตกต่างอยู่บ้าง ขณะนี้หากจะอ้างถึงการแบ่งประเภทตามคุณ Pei Xiaorui กล่าวว่าคำลักษณนามภาษาไทยประเภทคำนามแบ่งออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่ คำลักษณนามที่ชี้ถึงสิ่งของ จำนวน เหตุการณ์ที่มีความหมายเป็นหนึ่ง คำลักษณนามที่บ่งบอกถึงระดับ คำลักษณนามที่แสดงความหมายเป็นคู่ เป็นกลุ่ม มีความหมายมากกว่าหนึ่งคำลักษณนามที่เป็นคำประเภทอื่นมาก่อนแล้วยืมมาทำหน้าที่เป็นคำลักษณนามชั่วคราว และคำลักษณนามที่เป็นคำลักษณนามโดยตัวเอง เป็นต้น

2.5.6 ลักษณะเด่นของคำลักษณนามภาษาไทยประเภทคำนาม

คำลักษณนามภาษาไทยประเภทคำนามไม่สามารถนำมาใช้อย่างโดดๆได้ คำลักษณนามภาษาจีนประเภทคำนามก็เช่นกัน คำลักษณนามภาษาไทยประเภทคำนามจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องใช้กับคำนาม คำศัพท์ที่แสดงถึงจำนวนและตัวเลข เพื่อแสดงถึงคำบุพบทและการรวมกลุ่มคำแบบพิเศษในการใช้ ตามงานวิจัยของคุณ Long Weihua ได้แบ่งออกเป็นรูปแบบข้างล่างนี้

1. 名+数+量, 如: ซ้อน 1 อัน (一把勺) (勺一把)
คำนาม + ตัวเลข + คำลักษณนาม
2. 名+量+前缀+数, 如: นักศึกษาที่ 3 (第三个学生) (学生个第三) คำนาม + คำลักษณนาม + (前缀: 第) + 数
3. 名+量+数, 如: ส้ม 1 ลูก ตัวนั้น (一个椅子) (椅子一个)
คำนาม + คำลักษณนาม + ตัวเลข
4. 名+量+指, 如: เตียง (那张床) (床那张)

คำนาม + คำลักษณนาม + ตัวบ่งบอก(ชี้ถึงสิ่งต่างๆ)

5. 名+数+量+指, 如: เตียง 3 ตัวนั้น (那三张床) (床那三张)

คำนาม + ตัวเลข + คำลักษณนาม + (ชี้ถึงสิ่งต่างๆ)

6. 名+量+形, 如: รถใหญ่ (大车) คำนาม + คำลักษณนาม + คำคุณศัพท์ คำลักษณนามในภาษาไทย นอกจากรูปแบบ “ คำนาม + คำลักษณนามประเภทคำนาม + ตัวเลข ” , “ คำนาม + คำลักษณนามประเภทคำนาม + คำคุณศัพท์ + คำลักษณนามประเภทคำนาม ” , “ คำนาม + ตัวเลข + จำนวนเต็ม10สิบหลักขึ้นไป + 们+ คำลักษณนามประเภทคำนาม ” ประเภทคำลักษณนามเหล่านี้ก็สามารถนำมารวมกับคำศัพท์ทั่วไปที่แสดงถึงตัวเลข นอกจากนี้หน้าที่โครงสร้างรูปแบบของประโยคของคำลักษณนามภาษาไทย กับโครงสร้างหน้าที่ไวยากรณ์ของคำลักษณนามภาษาจีนประเภทคำนามพื้นฐานทั่วไปนั้นเหมือนกัน สิ่งที่ต่างกันคือ โครงสร้างการซ้ำคำของคำลักษณนามในภาษาจีนสามารถวางได้ที่ตำแหน่งหน้าคำกริยาที่ทำหน้าที่ขยายบทกริยาเท่านั้น

ในขณะที่ภาษาไทยนั้นการซ้อนคำลักษณนามสามารถทำหน้าที่เป็นประธานหรือกรรมก็ได้ โดยที่ตำแหน่งไม่มีการเปลี่ยนแปลง

2.5.7 การเปรียบเทียบคำลักษณนามประเภทคำนามภาษาจีนและไทย

คำลักษณนามภาษาจีนนอกจากจะมีความหมายที่แสดงถึงจำนวนหรือปริมาณแล้ว แน่นนอนว่า ยังมีความหมายทางวัฒนธรรมเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย แล้วยังเป็นการขยายความคำลักษณนามที่เกี่ยวข้องกับสังคม ความหมายการเปรียบเทียบ ความหมายการเชื่อมโยง ความหมายทางสัญลักษณ์ อารมณ์และความรู้สึก ยังรวมถึงความหมายในลักษณะพิเศษต่างๆ เป็นต้น ตัวอย่าง “根” คำนามนี้ ทำหน้าที่ชี้ความหมายถึง รากต้นไม้ เพราะว่ารากต้นไม้มีลักษณะที่ยาว ในทางกลับกัน คำลักษณนามที่แสดงถึงความหมายที่มีปริมาณหรือจำนวนเพียงหนึ่งข้างหลังจะหมายถึงสิ่งของหรือเหตุการณ์ที่ยาวนาน 在“一根绳子”中, “绳子”与“树根”สิ่งของหรือเหตุการณ์ของทั้งสองคำนี้ความหมายเดิมไม่เหมือนกันเลย มีเพียงบางส่วนที่คล้ายคลึงกัน การยืมคำมาช่วย “树根 แปลว่า รากไม้” รูปร่างหรือลักษณะความหมายของคำ จะชี้ถึงลักษณะรูปร่างคำว่า “绳子 แปลว่า เชือก” แน่นนอนว่าคำลักษณนามในภาษาจีนทุกคำมักจะเกี่ยวพันโดยตรงถึงเบื้องหลังทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมอยู่ด้วย โดยความหมาย วิวัฒนาการ การเปลี่ยนแปลงทางประวัติศาสตร์ก็มีความซับซ้อนในตัวของมันเอง กระบวนการทางภาษาคนจีนก็อาศัยสิ่งแวดล้อมของภาษาแม่ค่อยๆอบรมและกลมกลืนโดยผ่านทางปาก หูแล้วค่อยๆกลายเป็นความคุ้นเคยและเข้าใจโดยธรรมชาติในที่สุด แต่สำหรับ

Created with

นักศึกษาต่างชาติแล้วคำทางประวัติศาสตร์ของคำลักษณนามทุกคำ และกระบวนการการเปลี่ยนแปลงทางความหมาย เบื้องหลังทางวัฒนธรรม ความรู้ ยังคงขาดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง และชัดเจน ดังนั้นกระบวนการเรียนคำลักษณนาม บ่อยครั้งก็ยังคงอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่รู้ว่าจะต้องใช้อย่างไร และไม่รู้ว่าจะทำไมเวลาใช้นั้นมันรู้สึกว่ายาก

2.5.7.1 การเปรียบเทียบประเภทคำลักษณนามภาษาจีนและภาษาไทยประเภท

คำนาม

ประเภทคำลักษณนามภาษาไทยประเภทคำนาม แบ่งได้ห้าประเภทใหญ่ๆ ได้แก่ คำลักษณนามที่มีจำนวนหรือปริมาณมีความหมายเพียงหนึ่ง คำลักษณนามประเภทบอกระดับ คำลักษณนามที่มีจำนวนหรือปริมาณที่มีความหมายมากกว่าหนึ่ง คำลักษณนามที่ทำหน้าที่คำประเภทอื่นและมีการยืมมาใช้ทำหน้าที่คำลักษณนามชั่วคราว และคำลักษณนามที่เป็นคำลักษณนามโดยตัวเองไม่ต้องมีคำอื่นมาช่วยเพื่อให้เป็นคำลักษณนาม แต่ในภาษาจีนนั้นชนิดคำลักษณนามภาษาจีนประเภทคำนาม แบ่งได้สี่ประเภทใหญ่ๆ ดังนี้ คำนามที่ทำหน้าที่เป็นคำลักษณนามโดยเฉพาะ คำนามที่มีการยืมมาใช้เป็นคำลักษณนามเพียงชั่วคราว คำลักษณนามประเภทคำนามที่ชี้วัดปริมาณ คำลักษณนามประเภทคำนามที่ใช้โดยทั่วไป และที่แตกต่างกันที่สุดคือ คำลักษณนามภาษาจีนประเภทคำนาม ในขณะที่ภาษาไทยมีคำลักษณนามที่ทำหน้าที่เป็นคำลักษณนามโดยตัวเอง คำนามโดยหน้าที่ของมันเองสามารถทำหน้าที่ได้หลายตำแหน่งคำลักษณนาม เช่น ตา 2 ตัว (两只眼睛) , 12 ประเทศ (十二个国家) ในขณะที่ในภาษาจีนไม่มีคำลักษณนามที่ทำหน้าที่เป็นคำลักษณนามโดยตัวของมันเอง สิ่งที่แตกต่างกันอีกอย่างหนึ่งคือ คำลักษณนามภาษาไทยและภาษาจีน ในภาษาจีนมีการผสมคำลักษณนาม ในขณะที่ภาษาไทยไม่มี

2.5.7.2 การเปรียบเทียบลำดับคำลักษณนามภาษาจีนและภาษาไทยประเภท

คำนาม

ลำดับคำลักษณนามภาษาจีนประเภทคำนาม คือ (数词) + 量词 + 名词 : (ตัวเลข) + คำลักษณนาม + คำนาม ตัวอย่าง 一把椅子、一杯水、一顿饭 เป็นต้น ในขณะที่ภาษาไทยการเรียงลำดับคือ 名词 + 数词 + 量词 或 名词 + 量词 + 数词 : คำนาม + ตัวเลข + คำลักษณนามหรือคำนาม + คำลักษณนาม + ตัวเลข ตัวอย่าง นักเรียนสามคน (三个学生 / 学生三个) , รถเมล์สามคัน (三辆汽车) เป็นต้น

2.5.7.3 การเปรียบเทียบหน้าที่ไวยากรณ์คำลักษณนามภาษาจีนและภาษาไทยประเภทคำนาม

คำลักษณนามในภาษาจีน สามารถใช้ได้อย่างโดดเด่น และคำลักษณนามที่นำมาใช้คู่กับ คำนามบางชนิดก็มีน้อยมาก ส่วนใหญ่แล้วคำลักษณนามสามารถใช้ได้กับคำนามนั้นมีมาก

ตัวอย่าง : 间 (房)、辆 (车)、艘 (船)、幢 (楼房) 颗 (牙、心、钻石、星星.....) 条 (河、鱼、马路、意见.....) 张 (纸、网、面孔.....) เป็นต้น

คำลักษณนามประเภทคำนามประเภทที่หนึ่ง หากจะทำความเข้าใจขอเปรียบเทียบง่าย ๆ ดังนี้ ตัวอย่าง “辆 แปลว่า คัน” พวกเราสามารถพูดได้ว่า “一辆大卡车 แปลว่า รถบรรทุกคัน” หรือจะพูดว่า “一辆小汽车 แปลว่า รถยนต์คัน” คำเหล่านี้ความหมายล้วนแต่เกี่ยวข้องกับคำว่า “车 แปลว่า รถ” ในส่วนต่อไปนี้อาจจะรู้สึกว่ายากแล้วรู้สึกยากสักหน่อย เพราะว่าคำนามหลายชนิดสามารถนำมาใช้ร่วมกันได้ เช่น “条” สามารถพูดได้ว่า “一条河”、“一条烟”、“一条马路”、“一条意见” เป็นต้น

หน้าที่โครงสร้างประโยคของคำลักษณนามในภาษาไทยประเภทคำนาม และหน้าที่ไวยากรณ์ โครงสร้างคำลักษณนามในภาษาจีนประเภทคำนาม โดยพื้นฐานแล้วจะเหมือนกัน ที่แตกต่างกันคือ โครงสร้างการซ้อนคำคำลักษณนามภาษาจีนสามารถวางได้หน้ากริยาที่ทำหน้าที่ขยายบทกริยาเท่านั้น สำหรับในภาษาไทยการซ้ำคำจะทำหน้าที่เป็นประธานหรือกรรมก็ได้ โดยที่ตำแหน่งของคำไม่มีการเปลี่ยนแปลง และหากคำลักษณนามเกี่ยวข้องกับสิ่งของ ทั้งในภาษาจีนและภาษาไทยจะใช้ตามรูปร่าง ลักษณะของสิ่งของนั้นๆ มาประกอบในการใช้ แต่สำหรับพวกเราแล้วก็จะมึมมอมงที่ต่างกัน ดังนั้นคำลักษณนามบางส่วนที่นำมาใช้ร่วมกันไม่ได้เหมือนกันทั้งหมด ตัวอย่าง คำลักษณนามที่ใช้กับโต๊ะ ในภาษาจีนใช้คำว่า “张” เนื่องจากลักษณะของโต๊ะเป็นพื้นที่ผิวราบเรียบ แต่ในภาษาไทยจะใช้คำว่า “帝” เพราะว่าลักษณะของคำว่าจะเหมือนกับร่างกายของสัตว์ มีขาเป็นต้น เพียงแต่ไม่ใช่คน ดังนั้นจึงเกิดการตั้งกฎคำลักษณนามขึ้นใหม่

2.6 หนังสือและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาคำลักษณนามในภาษาไทยและภาษาจีน

หนังสือ บทความทางวิชาการและงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับคำลักษณนาม การให้คำจำกัด ความของคำลักษณนามมีดังนี้

2.6.1 คำลักษณนามในภาษาไทย

งานของ กำชัย ทองหล่อ(2515) กล่าวว่า คำลักษณนามในภาษาไทย คือ คำนามที่ทำหน้าที่ประกอบนามอื่น เพื่อแสดงรูปลักษณะขนาดหรือปริมาณของนามให้ชัดเจนขึ้น เช่น รถ 1 คัน บรรทุกคน 4 คน เรือ ลำ นี้มีพาย 2 เล่ม เป็นต้น

งานของ บรรจบ พันธุเมธา(2515) คำลักษณนามคือ คำที่กำหนดขึ้นใช้ไว้ท้ายคำคุณศัพท์ บอกจำนวนนับหรือประมาณ เพื่อขยายคำข้างหน้าบอกรูปลักษณะและชนิด หรือประเภทของคำที่อยู่ข้างหน้า เพื่อช่วยทำให้คำที่มีหลายความหมายนั้นชัดเจนยิ่งขึ้น เช่น กา(ภาชนะ) 3 ใบ และ กา(สัตว์)3 ตัว เป็นต้น

งานของ ราตรี ธันวารชร (2516) ได้แบ่งเป็นประเภทคำลักษณนามในภาษาไทยไว้ดังนี้ เป็นคำที่ไม่สามารถปรากฏและทำหน้าที่เพียงลำพังได้ ต้องทำหน้าที่ร่วมกับคำนามหรือคำไวยากรณ์ชนิดอื่น เช่น ทำหน้าที่ร่วมกับคำนาม ทำหน้าที่ร่วมกับคำนามและคำคุณศัพท์ ทำหน้าที่ร่วมกับคำนามและคำนิยม(อนิยมวิเศษณ์) ทำหน้าที่ร่วมกับคำนามและคำลำดับที่(คำบอกลำดับ) ทำหน้าที่ร่วมกับคำนามและคำจำนวนครบ(คำบอกจำนวน)

งานของ วิไลวรรณ ฆนิษฐานันท์ (2520) กล่าวว่า คำลักษณนาม ไม่ใช่คำประเภทสากล เช่น คำนาม คำกริยา ซึ่งมีใช้ในทุกภาษา แต่คำลักษณนาม เป็นคำที่ทำหน้าที่ “ส่วนเกิน” เพราะภาษาที่ไม่มีคำลักษณนามใช้ก็สามารถสื่อความหมายได้ดีเท่าๆกัน วิไลวรรณได้แบ่งประเภทของคำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งของออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ๆคือ

ประเภทที่1 มีคำเดียว คือ อัน ใช้ได้กับคำนามกว้างมากจนจำกัดลักษณะของคำไม่ได้

ประเภทที่ 2 มีหลายคำ เช่น ลูก ผืน เส้น เป็นต้น ใช้กับคำนามหลายคำ ซึ่งคำลักษณนามแต่ละคำบอกลักษณะเฉพาะบางอย่างของคำนาม

ประเภทที่ 3 มีหลายคำ เพราะเกิดจากการซ้ำคำนามนั้น วิไลวรรณ กล่าวว่า เมื่อดูจาก ความหมายแล้ว ประเภทที่1และประเภทที่ 3 ไม่น่าจัดว่าเป็นคำลักษณนามเพราะไม่ได้บ่งลักษณะใดๆ ทั้งสิ้น แต่เราใช้คำเหล่านี้เมื่อต้องการนับ หรือชี้เฉพาะ ดังนั้นจึงน่าจะเรียกคำพวกนี้ว่าเป็น “คำช่วยนับ” มากกว่า

งานของ กาญจนา นาคสกุล และคณะ (2521) กล่าวว่า คำลักษณนามคือ คำที่ใช้บอก ลักษณะของคำนาม ลักษณะนามนั้นนับว่าสำคัญมาก เพราะเป็นลักษณะพิเศษของภาษาไทย เป็นคำที่บอกลักษณะของคำนามข้างหน้า และเป็นคำที่แสดงภาพของคำนามนั้นด้วย เช่น ลวด3ชดกับลวด3เส้น สองประโยคนี้ใช้คำลักษณนามต่างกันและภาพของลวดในทั้งสองประโยคก็แตกต่างกันโดยเฉพาะเรื่อง ความยาว

งานของ บัวหลวง วงศ์ภักดี(2527)ศึกษาเปรียบเทียบคำลักษณนามสมัยสุโขทัย อยุธยาและสมัยปัจจุบัน สรุปที่มาของคำลักษณนามในสมัยปัจจุบัน พบว่ามีที่มาจากคำ 2 ชนิด เช่นเดียวกับสมัยสุโขทัยและสมัยอยุธยา ดังนี้

1. คำลักษณนามที่มาจากคำนาม มีทั้งคำลักษณนามที่ซ้ำกับคำนามที่คำลักษณนามนั้นประกอบ และคำลักษณนามที่ไม่ซ้ำกับคำนาม คำลักษณนามที่ซ้ำกับคำนามใช้ประกอบกับคำนามเท่านั้น ส่วนคำลักษณนามที่ไม่ซ้ำกับคำนามนั้นใช้ประกอบได้ทั้งคำนามและคำกริยา เช่น

ตัวอย่างคำลักษณนามที่ซ้ำกับคำนาม

- จังหวัด 2 จังหวัด
- เต่า ไฟฟ้า 5 เต่า

คำลักษณนามที่ไม่ซ้ำกับคำนาม

- ถนน 5 เส้น
- ดื่ม 3 ครั้ง

2. คำลักษณนามที่มาจากคำกริยา คำลักษณนามที่มาจากคำกริยาในสมัยปัจจุบัน จะใช้ประกอบกับคำนามและคำกริยา ตัวอย่าง คำลักษณนามที่มาจากคำกริยา

- ผัว 5 พับ
- เดินไป 10 ก้าว

งานวิจัยของ วิจิตรรัตน์ ภาณุพงศ์(2530)กล่าวถึงคำลักษณนามในภาษาไทยว่า คำลักษณนามเป็นหมวดคำหนึ่งที่สามารถกำหนดได้ โดยใช้กรอบประโยคทดสอบที่มี 6 ตำแหน่ง ดังนี้ นาม---กริยา อกรรมย่อย นี้ กริยากรรม แล้ว คำใดก็ตามที่ไม่ใช่คำนามและปรากฏในตำแหน่งช่องว่างของกรอบประโยคทดสอบนี้ได้เรียกว่า คำลักษณนาม ตัวอย่าง มีด เล่ม เล็ก นี้ ทื่อ แล้ว คำลักษณนาม อาจจะมีรูปเดียวกันกับคำนาม หรืออาจจะมีรูปแตกต่างจากคำนามก็ได้ เช่น คน 2 คน หนังสือ 2 เล่ม

พจนานุกรมจีนฉบับมาตรฐาน ฉบับ ค.ศ.2002 (2545) (现代汉语词典 นิยามเชิงวิชาการว่า “量词” หมายถึง “ คำที่ใช้เพื่อแสดงหน่วยในการนับ คน สัตว์ สิ่งของ หรือการกระทำ โดยทั่วไปมักใช้ร่วมกับคำแสดงจำนวนหรือตัวเลขแสดงจำนวน (数词) ”

งานของ จริยา วาณิชวิริยะ (2549) กล่าวว่าลักษณนาม คือคำที่ใช้ประกอบคำนามของคน สิ่งของ เรื่องราว และบอกการกระทำ ลักษณนามภาษาจีนแบ่งได้ 2 ประเภทใหญ่ๆคือ

1. ลักษณนามประกอบคำนาม (名量词) เช่น 本、杯、块、件、双、只 คำลักษณนามมักใช้คู่กับจำนวนนับหรือสรรพนามชี้เฉพาะ(这、那)โดยเรียงลำดับคือ

จำนวนนับ + ลักษณนาม + คำนาม

一本书	หนังสือหนึ่งเล่ม
一块肉	เนื้อชิ้นหนึ่ง
两件衣服	เสื้อผ้า 2 ตัว

2. ลักษณะนามบอกการกระทำ (动量词) เช่น 次、遍、顿、趟 โดยเรียงลำดับคือ

คำกริยา + จำนวนนับ + ลักษณะนาม	
去一次	ไปครั้งหนึ่ง
念一遍	อ่านรอบหนึ่ง

2.6.2 คำลักษณนามในภาษาจีน

งานของ 陸志韋(2494)เรียกคำลักษณนามว่า 助名词 โดยจัดเป็นประเภทย่อยในคำสรรพนาม กล่าวว่า คำนามมีลักษณะเป็นข้อมูลวัตถุติบ ไม่มีข้อจำกัดทางด้านปริมาณ หากต้องการที่จะจำกัดจำนวนคำนาม จะต้องใช้คำนามอีกประเภทหนึ่งมาช่วยแสดงความหมาย

งานของ 张志公(2500) คำลักษณนามในภาษาจีนประกอบด้วย คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำบอกจำนวน คำลักษณนาม คำสรรพนาม ทั้งหมด 6 ประเภท คำที่แสดงหน่วยของสิ่งของหรือกริยา คือคำลักษณนาม เรียกว่า 量词

งานของ 丁聲樹(2522)ได้จัดวิเคราะห์แยกคำลักษณนามให้เป็นหมวดคำอิสระแยกออกจากหมวดคำอื่นเป็นครั้งแรกในหนังสือ 现代汉语语法讲话 (คำสอนเรื่องไวยากรณ์ภาษาจีนปัจจุบัน) เขาได้กล่าวว่าคำลักษณนามใช้วางหลังคำสรรพนามชี้เฉพาะ หรือบอกจำนวน และวางไว้หน้าคำนาม เช่น 那匹马 ม้าตัวนั้น 一只眼 ตาข้างหนึ่ง เมื่อคำบอกจำนวนใช้กับคำลักษณนาม สามารถเรียกลักษณะว่า 数量词 เช่น 两隻 สองข้าง 一个 หนึ่งอัน เป็นต้น มีคำลักษณนามอีกประเภทหนึ่งที่ใช้ตามคำหลังกริยาเพื่อแสดงจำนวนครั้งของการกระทำ เช่น 走两趟 เดิน 2 รอบ เป็นต้น

งานของ 黄汉生(2524) แบ่งคำลักษณนามออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ดังนี้

1. คำลักษณนามที่ใช้กับคำนาม แบ่งออกเป็น 5 ประเภทย่อย คือ

1.1 个体量词 คือ คำลักษณนามที่ใช้ประกอบกับคำนามสามัญแสดงลักษณะเฉพาะส่วน หรือจำนวนย่อย เช่น 个 อัน ตัว 件 เรื่อง ชิ้น เป็นต้น

1.2 集体量词 คือ คำลักษณนามที่ใช้แสดงลักษณะกลุ่มพวก หรือจำนวนรวม เช่น 双 คู่ 副 คู่ เป็นต้น

1.3 度量词 คือ คำลักษณนามที่ใช้แสดงมาตราวัดต่างๆ เช่น 米 เมตร 平方米 ตารางเมตร เป็นต้น

1.4 临时量词 คือ คำลักษณนามที่ยืมมาจากคำนามเพื่อนำมาใช้แสดงถึงภาวะที่บรรจุ เช่น 缸 โอง อ่าง 碗 ชาม 箱子 ลัง เป็นต้น

1.5 不定量词 Búdìng Liàngcí คือ คำลักษณนามที่แสดงจำนวนปริมาณที่ไม่กำหนดตายตัว หรือเป็นการประมาณ ได้แก่คำว่า 点 เล็กน้อย 些 บ้าง เป็นต้น

2. คำลักษณนามที่ใช้กับคำกริยา คือ คำลักษณนามที่ใช้แสดงหน่วยของการกระทำกริยา แบ่งออกเป็น 2 ประเภทย่อยดังนี้

2.1 专用动量词 คือ คำลักษณนามที่ใช้แสดงจำนวนครั้ง หรือระยะเวลาที่กระทำกริยานั้น เช่น 次 ครั้ง 番 รอบ 下 ครั้ง เป็นต้น

2.2 临时动量词 คือ คำลักษณนามที่ยืมมาจากคำนาม เพื่อใช้แสดงอุปกรณ์ หรือเครื่องมือที่ใช้ทำกริยา เช่น 刀 มีด 棍子 ไม้กระบอง เป็นต้น คำลักษณนามประเภทนี้ ถ้าหากพิจารณาด้านโครงสร้างแล้ว จะพบว่าคำที่ยืมมาทำหน้าที่เป็นเป็นคำลักษณนามเหล่านี้ สามารถอยู่ติดกับคำบอกจำนวนได้ และถ้าหากพิจารณาทางด้านความหมาย คำเหล่านี้สามารถใช้ร่วมกับคำบอกจำนวนเพื่อแสดงจำนวนครั้งของการกระทำกริยา

งานของ 高名凱 (2529) คำที่มีความหมายของคำลักษณนามเรียกว่า 数位词 และ 次数词 โดยกล่าวว่า ในภาษาจีนมีคำที่มีบทบาทเหมือนคำนาม ถ้าจะใช้คำบอกจำนวนกับคำนาม ต้องเติมคำไม่อิสระลงไป เพื่อแสดงคุณลักษณะที่ใช้เป็นตัวแทนของคำนามคำนั้นให้ชัดเจนขึ้น เช่น 一本书, 一管笔 เป็นต้น

งานของ 黎鐘熙 (2535) คำลักษณนาม คือ ลักษณะเด่นของภาษาจีน คำลักษณนาม คือ คำที่ใช้แสดงจำนวนปริมาณ ใช้เติมท้ายคำเพื่อใช้เป็นคำบอกหน่วยของจำนวนสิ่งของ และไม่จัดคำลักษณนามเป็นคำหมวดใดหมวดหนึ่ง

งานของ 房玉平(2539)กล่าวถึงการใช้คำลักษณนามในภาษาจีนกลางดังนี้

1. ตำแหน่งระหว่างคำลักษณนามกับคำนามจะเติมคำว่า 的 de ไม่ได้ เช่น 一个学生 นักเรียนคนหนึ่ง จะไม่ใช่ว่า 一个的学生 มีเพียงคำลักษณนามที่เป็นมาตราวัดเท่านั้น ที่สามารถเติมคำว่า 的 ลงไประหว่างคำลักษณนามกับคำนามได้ เช่น 一尺的布 ผ้า 1 ฟูต

三斤的鱼 ปลา 3 ชั่ง นอกจากนี้คำลักษณนามประเภท 临时量词 ก็สามารถเติมคำว่า 的 ลงไประหว่างคำลักษณนามกับคำนามได้ เช่น 一书架的书 หนังสือ 1 ชั้นหนังสือ

2. คำลักษณนามเป็นคำไม่อิสระปรากฏตามลำพังไม่ได้ ข้างหน้าต้องมีคำบอกจำนวน หรือคำสรรพนามชี้เฉพาะ จึงจะมีความหมาย ตัวอย่างเช่น 个 ความหมายโดยตัวของมันเอง ไม่มีความหมายชัดเจนต้องปรากฏร่วมกับคำบอกจำนวนเป็น 一个 อันหนึ่ง หรือ 这个 อันนี้ จึงจะมีความหมายถึงการนับจำนวน หรือการชี้เฉพาะเช่นเดียวกับคำนาม คำว่า 头 แม้ว่าจะเป็นคำนามที่มีความหมายในตัวเอง แต่เมื่อใช้ในหน้าที่ของคำลักษณนามแล้วจำเป็นต้องใช้ร่วมกับคำบอกจำนวน หรือสรรพนามชี้เฉพาะ เช่น 两头牛 วัว 2 ตัว 那头牛 วัวตัวนั้น

3. คำลักษณนามสามารถทำเป็นคำซ้ำได้ เมื่อเป็นคำซ้ำแล้ว ความหมายจะต่างไปจากเดิม โดยมีความหมายใหม่ว่า “แต่ละ” หรือ “ทุกๆ”

4. คำนามหนึ่งสามารถใช้คำลักษณนามประกอบได้หลายคำ เมื่อใช้คำลักษณนามที่มาประกอบต่างกัน ความหมายก็ต่างกันไป เช่น 一根筷子 ตะเกียบ 1 ข้าง 一双筷子 ตะเกียบ 1 คู่

5. คำลักษณนามบางส่วนสามารถใช้คำคุณศัพท์มาขยายได้ แต่คำคุณศัพท์ที่นำมาขยายได้นั้น มีขอบเขตจำกัด คำที่นำมาใช้ขยายคำลักษณนามได้ ได้แก่ 大 ใหญ่ 小 เล็ก 厚 หนา เป็นต้น เช่น 一大块木头 ไม้ท่อนใหญ่ 1 ท่อน 一厚本书 หนังสือเล่มหนา 1 เล่ม

งานของ 马真(2541) คำลักษณนาม คือ หน่วยที่แสดงลักษณะจำนวนสิ่งของ การกระทำ และเวลา แบ่งเป็น ลักษณะนามที่ใช้กับคำนาม คำกริยา และคำลักษณนามบอกเวลา

งานของ 褚佩如 และ 金乃逵 (2548) คำลักษณนามในภาษาจีนยุคปัจจุบันอาจแบ่งออกเป็น 3 ประเภท กล่าวคือ 专用量词、兼用量词 และ 临时量词 专用量词 คือคำที่ทำหน้าที่เป็นคำลักษณนามโดยเฉพาะ เช่น 个, 颗, 块, 匹, 幢 เป็นต้น 兼用量词 คือคำที่ทำหน้าที่ทั้งคำลักษณนามและคำประเภทอื่นๆ ด้วย เช่น 口, 头, 台, 房, 群 เป็นต้น 临时量词 คือคำที่เดิมเคยเป็นคำประเภทอื่นมาก่อน แต่มีการยืมมาใช้เป็นคำลักษณนามเพียงชั่วคราว เช่น 拳, 脚, 屋子, 地 เป็นต้น

จากการศึกษางานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับกับการจำแนกประเภทของคำลักษณนามในภาษาจีน กลางพบว่า การจำแนกประเภทมีความหมายหลากหลาย ขึ้นอยู่กับว่าใช้หลักการใดมาเป็นเกณฑ์ในการแบ่ง ผู้วิจัยแต่ละคนใช้หลักการแบ่งที่แตกต่างกัน ทำให้แบ่งได้หลายประเภท ดังนี้

1. แหล่งที่มาของคำลักษณนาม โดยศัพท์พิจารณาว่าคำลักษณนามแต่ละคำนั้น หน้าที่เดิมเป็นคำประเภทใด เช่น ยืมมาจากคำนาม คำกริยา หรือคำคุณศัพท์
2. หน้าที่ทางไวยากรณ์ โดยพิจารณาว่าคำลักษณนามแต่ละคำนั้น ทำหน้าที่อะไรทางภาษา เช่น ทำหน้าที่ขยายคำนาม หรือทำหน้าที่ร่วมกับคำกริยา
3. หลักการประกอบคำ โดยพิจารณาว่าคำลักษณนามแต่ละคำนั้น ประกอบขึ้นมาจากหน่วยคำๆเดียว หรือหลายหน่วยคำ เช่น 单纯量词 หรือ 复合量词
4. ความหมายของหน่วยที่แสดงจำนวนปริมาณ โดยพิจารณาว่าคำลักษณนามนั้นมีความหมายว่าอย่างไร เช่น แสดงความเป็นเอกพจน์ พหูพจน์ หรือมาตราวัดต่างๆ เป็นต้น

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาปัญหาการใช้ลักษณะนามในภาษาจีนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี” นี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการดำเนินการวิจัย ซึ่งประกอบด้วยหัวข้อดังนี้คือ 1. ประชากร 2. การเก็บรวบรวมข้อมูล 3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล 4. การสร้างเครื่องมือ 5. การวิเคราะห์ข้อมูล ดังปรากฏในรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ระดับชั้นปีที่ 1 ถึง 4 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ จำนวน 174 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีทุกชั้นปี ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ คณะศิลปศาสตร์ สาขาวิชาภาษาจีน จำนวน 100 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ แบบสอบถาม โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับชั้นปีและระยะเวลาที่ศึกษาภาษาจีน

ตอนที่ 2 แบบทดสอบการใช้คำลักษณะนาม ประกอบด้วย

1. แบบทดสอบแบบเลือกคำตอบที่ถูกที่สุดเพียงหนึ่งคำตอบแล้วเติมลงในช่องว่าง โดยมีตัวเลือกให้นักศึกษาเลือกทั้งหมด 4 ข้อ มีแบบทดสอบทั้งหมดจำนวน 5 ข้อ

2. แบบทดสอบแบบเติมคำลักษณะนามในช่องว่างลงในประโยคให้สมบูรณ์ มีทั้งหมดจำนวน 5 ข้อ

3. แบบทดสอบเติมคำลักษณะนามลงในวลีให้สมบูรณ์ มีทั้งหมดจำนวน 10 ข้อ

4. แบบทดสอบเติมคำนามลงในวลีลักษณะนามให้สมบูรณ์ มีทั้งหมดจำนวน 10 ข้อ

5. แบบทดสอบจำคู่คำลักษณะนามกับคำนาม มีทั้งหมดจำนวน 10 ข้อ

6. แบบทดสอบเลือกประกอบคำลักษณะนามในโครงสร้างประโยคให้สมบูรณ์ มีทั้งหมดจำนวน 5 ข้อ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ข้อที่ 1 แบบทดสอบแบบเลือกคำตอบที่ถูกที่สุดเพียงหนึ่งคำตอบแล้วเติมลงในช่องว่าง โดยมีตัวเลือกให้นักศึกษาเลือกทั้งหมด 4 ข้อ มีแบบทดสอบทั้งหมดจำนวน 5 ข้อ คิดเป็น 5 คะแนน

ข้อที่ 2 แบบทดสอบแบบเติมคำลักษณะนามในช่องว่างลงในประโยคให้สมบูรณ์ มีทั้งหมดจำนวน 5 ข้อ คิดเป็น 5 คะแนน

ข้อที่ 3 แบบทดสอบเติมคำลักษณะนามลงในวลีให้สมบูรณ์ มีทั้งหมดจำนวน 10 ข้อ คิดเป็น 10 คะแนน

ข้อที่ 4 แบบทดสอบเติมคำนามลงในวลีลักษณะนามให้สมบูรณ์ มีทั้งหมดจำนวน 10 ข้อคิดเป็น 10 คะแนน

ข้อที่ 5 แบบทดสอบจำคู่คำลักษณะนามกับคำนาม มีทั้งหมดจำนวน 10 ข้อ คิดเป็น 10 คะแนน

ข้อที่ 6 แบบทดสอบเลือกประกอบคำลักษณะนามในโครงสร้างประโยคให้สมบูรณ์ มีทั้งหมดจำนวน 5 ข้อ คิดเป็น 10 คะแนน

รวมคะแนนจากแบบทดสอบทั้งหมดคือ 50 คะแนน

3.2.2 การสร้างเครื่องมือ

1. แบบสอบถาม ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1.1 ศึกษาจากปัจจัยข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับตัวผู้ที่ศึกษา

1.2 ศึกษาจากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2. แบบทดสอบการใช้คำลักษณะนามในภาษาจีน

แบบทดสอบการใช้คำลักษณะนามในภาษาจีน เป็นแบบทดสอบที่ประกอบด้วย การเลือกใช้คำลักษณะนามในรูปแบบต่างๆ เช่น การเลือกใช้คำลักษณะนามในโครงสร้างประโยค การเลือกใช้คำลักษณะนามในโครงสร้างวลี ซึ่งใช้ทดสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลอง มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ศึกษาจากเอกสาร งานวิจัย เกี่ยวกับการใช้คำลักษณะนามในภาษาจีน คำลักษณะนามที่ใช้เป็นประจำ โครงสร้างของคำลักษณะนาม รวมถึงเนื้อหาหลักสูตรที่ใช้ในการเรียนการสอนของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี

2. ศึกษาและสร้างแบบทดสอบ โดยอิงจากแบบทดสอบวัดระดับภาษาจีน (HSK 汉语水平考试) และแบบฝึกหัดการใช้คำลักษณะนามในภาษาจีน 发展汉语 (หนังสือแบบเรียนภาษาจีน)

3. นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญเจ้าของภาษาตรวจสอบ รวมทั้งอาจารย์ที่ปรึกษาโครงการวิจัยเพื่อความถูกต้อง และเหมาะสม

4. นำแบบทดสอบที่ได้ไปทดลองกับกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนที่เป็นประชากรกลุ่มตัวอย่าง

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

3.3.1 ติดต่อกับอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาจีนในแต่ละระดับชั้น เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ของการทำวิจัยและขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล

3.3.2 ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยนำแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปและแบบฝึกทดสอบการใช้คำลักษณนามในภาษาจีน จากนั้นนำมาวิเคราะห์และสรุปผล

3.3.3 ข้อมูลจากเอกสารอื่น ๆ ผลการศึกษาวิจัย รวมทั้งสื่อและเอกสารต่างๆ ที่ศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับการใช้คำลักษณนามในภาษาจีนที่เกี่ยวข้อง

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์ และตรวจแบบทดสอบด้วยตนเอง แล้วจึงนำผลการทดสอบมาวิเคราะห์เพื่อหาสาเหตุที่นักศึกษาส่วนใหญ่ใช้คำลักษณนามไม่ถูกต้อง

3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.5.1 สถิติบรรยาย ได้แก่ จำนวนคำร้อยละ เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่นำมาศึกษา โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS for WINDOWS

3.5.2 พรรณนาข้อมูลเชิงวิเคราะห์ โดยประเมินจากแบบสอบถามและผลคะแนน รวมทั้งแจกแจงวิเคราะห์ สรุปผลการทำแบบทดสอบ

ผู้วิจัยได้ทำการตรวจแบบทดสอบและนำผลคะแนนที่ได้จากการตรวจ มาวิเคราะห์ข้อมูล หาสาเหตุที่นักศึกษาส่วนใหญ่ใช้คำลักษณนามในภาษาจีนไม่ถูกต้อง โดยอ้างอิงจากข้อมูลวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง และหาทางแก้ไขร่วมไปจนถึงการพัฒนาการเรียนการสอนในเรื่องของคำลักษณนามในภาษาจีนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

All rights reserved

บทที่ 4

ผลการศึกษา และการอภิปรายผลการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการใช้คำลักษณนามของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1-4 ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ โดยการวิจัยครั้งนี้มีกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน ผู้วิจัยได้นำข้อมูลดังกล่าวมาวิเคราะห์ โดยใช้แบบสอบถาม และแบบทดสอบ ซึ่งผลการวิเคราะห์นำเสนอโดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน เรียงตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม และผลรายงานช่วงคะแนนของนักศึกษาในการทำแบบทดสอบ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์การใช้คำลักษณนามภาษาจีนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 4-1 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (n =)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	23	23.0
หญิง	77	77.0
อายุ		
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 20 ปี	46	46.0
มากกว่า 20 ปี ขึ้นไป	54	54.0
ระดับชั้นปี		
ปี 1	12	12.0
ปี 2	34	34.0
ปี 3	38	38.0
ปี 4	16	16.0

ระยะเวลาที่ศึกษาภาษาจีน		
ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (n =)	ร้อยละ
น้อยกว่า 1 ปี	12	12.0
1 – 3 ปี	56	56.0
4 – 6 ปี	23	23.0
มากกว่า 6 ปี	9	9.0
รวม	100	100.0

จากตารางที่ 4-1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 77.0 และเพศชาย จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 23.0 อายุของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อายุ มากกว่า 20ปี ขึ้นไป จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 54.0อายุน้อยกว่าหรือเท่ากับ 20 ปี มีจำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 46.0 ส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 3 จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 38.0 รองลงมาศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 34.0 ลำดับถัดมาศึกษาระดับชั้นปีที่ 4 จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 16.0 และลำดับสุดท้ายคือระดับชั้นปีที่ 1 จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 12.0 นอกจากนี้ยังพบว่าระยะเวลาที่ศึกษาภาษาจีนนั้น กลุ่มเป้าหมายมีการศึกษาภาษาจีนมากที่สุด คือ ช่วงระยะเวลา 1-3 ปี จำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 56.0 รองลงมาคือ ช่วงระยะเวลา 4-6 ปี จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 23.0 ลำดับถัดมาคือ ช่วงระยเวลาน้อยกว่า 1 ปี จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 12.0 และลำดับสุดท้ายคือ ช่วงระยะเวลา มากกว่า 6 ปี จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 9.0

ตารางที่ 4-2 ผลรายงานช่วงคะแนนการทำแบบทดสอบของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

ช่วงคะแนน	จำนวน	ร้อยละ
0-10	6	6.0
11-20	39	39.0
21-30	28	28.0
31-40	20	20.0
41-50	7	7.0

จากตารางที่ 4-2 ผลรายงานช่วงคะแนนการทำแบบทดสอบของนักศึกษาระดับปริญญาตรี พบว่า นักศึกษาสามารถทำแบบทดสอบคำลักษณะนาม ได้มากที่สุดระหว่าง 11 -20 คะแนน จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 39.0 รองลงมา 21 -30 คะแนน จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 28.0 คะแนน 31 - 40 จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 20.0 คะแนน 41 - 50 จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 7.0 และกลุ่มน้อยที่สุดคะแนน คือ 0 - 10 จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 6.0

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์การใช้คำลักษณะนามภาษาจีนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

เมื่อเปรียบเทียบการเรียนภาษากับชนชาติอื่น คำลักษณะนามในภาษาจีนนั้นมีอย่างสมบูรณ์สำหรับนักศึกษาจีนแล้ว ตั้งแต่เด็กจนโตก็จะอยู่ในสภาพแวดล้อมของภาษาจีน การใช้คำลักษณะนามอย่างถูกต้องจึงเป็นเรื่องธรรมดา แต่สำหรับนักศึกษาต่างชาติแล้ว คำลักษณะนามในภาษาจีนมีจำนวนไม่น้อยเลยที่สามารถนำมาใช้กับคำอื่นๆได้ ดังนั้นจึงทำให้การเรียนมีอุปสรรคอยู่บ้าง มีไวยากรณ์ที่เป็นทางการบางส่วนสามารถนำมาใช้กับคำลักษณะนามได้โดยตรง ซึ่งสำหรับคนจีนแล้วก็เป็นเรื่องปกติในการใช้ที่เกิดจากความเคยชิน คำลักษณะนามประเภทคำนามส่วนใหญ่เมื่อใช้คู่กันก็จะเป็นคำที่ตายตัว เมื่อเป็นแบบนี้แล้วสำหรับวิธีการเรียนการสอนของคำลักษณะนามในภาษาจีนจึงหมดปัญหาไป ในบางส่วน สำหรับตอนนี้ส่วนที่ยากสำหรับการเรียนการสอนคำลักษณะนามในภาษาจีนก็คือ สภาพหรือสิ่งแวดล้อมที่อ่อนแอ ตอนนี้สำหรับการเรียนการสอนภาษาจีนในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ สื่อการเรียนการสอนในภาษาจีน การเรียนการสอนที่สำคัญที่เกี่ยวข้องกับคำลักษณะนามหรือควรจะเป็นขั้นตอนแรกสำหรับการเริ่มเรียน การอธิบายหน้าที่ของไวยากรณ์ที่สำคัญ คือ การให้ความสำคัญเฉพาะด้านกับคำลักษณะนาม รวมถึงตำแหน่งการวางไวยากรณ์ของกลุ่มคำลักษณะนามเป็นต้น แต่สำหรับความหมายอื่นรวมถึงการใช้คำรวมกับคำอื่น กฎเกณฑ์ต่างๆ ทฤษฎีและปัญหาต่างๆกลับเกี่ยวข้องน้อย เพียงแต่ไวยากรณ์จะเป็นขั้นตอนแรก และจะแนะนำวิธีการใช้ต่างๆไป ดังนี้

“支” ยกตัวอย่างเช่น 支笔 “把” ยกตัวอย่างเช่น 两把椅子

“张” ยกตัวอย่างเช่น 三张纸 “种” ยกตัวอย่างเช่น 四种味道 เป็นต้น

เมื่อต้องเผชิญกับคำลักษณะนามภาษาจีนที่มีอยู่มากมายนั้น จึงขอแนะนำวิธีการใช้โดยทั่วไปสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์นั้นก็ยังไม่ชัดเจนพอ ในหนังสือพจนานุกรมวิธีการใช้คำลักษณะนามของภาษาจีนปัจจุบันของคุณ Guo Xianzhen ได้สรุปตัวอย่างคำลักษณะนามไว้หกร้อยกว่าคำ และก็เป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้นไม่ใช่ทั้งหมดของคำลักษณะนามที่มีอยู่ แต่สามารถพบประเภทของคำลักษณะนามที่ปรากฏอยู่ในบทเรียนไวยากรณ์สำหรับนักศึกษาต่างชาติ ไม่

เพียงแต่ไม่เพียงพอต่อความต้องการของนักศึกษา แต่รูปแบบพื้นฐานยังแสดงให้เห็นว่าไม่ปรากฏว่ามี คำลักษณนามภาษาจีนอยู่ ในขณะที่มีภาษาจีนเพิ่มสะสมขึ้นเรื่อยๆ ในขณะที่บทเรียนหรือสื่อทาง อิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับกับคำลักษณนามก็ค่อยๆ ลดน้อยลง แต่คำลักษณนามที่อยู่ใน คำศัพท์กลับไม่ได้ลดน้อยลงเลย ในคำศัพท์นั้นก็ปรากฏคำลักษณนามอยู่ด้วย นักศึกษารู้เพียงว่า คำศัพท์คำนั้นเป็นคำลักษณนาม รู้และเข้าใจเพียงการใช้คำร่วมกัน แต่ไม่ได้เข้าใจถึงที่มาของ ความหมายและวิธีการใช้อย่างลึกซึ้ง ซึ่งก็ทำให้นักศึกษายากที่จะเข้าใจความหมายโดยแท้จริงของคำ ลักษณนาม และเป็นการยากที่จะใช้คำลักษณนามอย่างถูกต้อง

จากการตรวจและวิเคราะห์แบบทดสอบของนักศึกษา โดยปกติแล้วในการเรียนภาษาที่สอง ของนักศึกษานั้น ก็มักจะมีการนำภาษาแม่ของตนเองมาเปรียบเทียบกับ ถ้าหากในภาษาแม่ไม่มี อะไรที่เหมือนกันภาษาที่สองก็จะทำให้การเรียนนั้นรู้สึกงายยิ่งขึ้น แต่หากในภาษาแม่ไม่มีอะไรที่ ไกล่เคียงกับภาษาที่สองก็จะทำให้การเรียนนั้นรู้สึกยากลำบาก ซึ่งเหมือนกับบุคคลอื่นๆ ในการเรียน การสอนนั้น สิ่งที่สำคัญนั้นเกิดจากความพิเศษของสิ่งของหรือเหตุการณ์ รวมถึงหน้าที่ในด้านต่างๆ ซึ่ง สำหรับนักศึกษาแล้วก็ต้องมีการฝึกใช้คำลักษณนามประเภทคำนามด้วย ในกระบวนการเรียนการ สอนนี้ควรที่จะคำนึงถึง สิ่งของหรือเหตุการณ์ที่แตกต่างกันก็จะทำให้การใช้คำลักษณนามประเภท คำนามแตกต่างกันด้วย ในขณะที่คำลักษณนามประเภทคำนามที่เหมือนกันการใช้สิ่งของหรือใน เหตุการณ์ก็ยังคงมีความแตกต่างกัน หรือแม้จะเป็นเรื่องราวเหตุการณ์หรือสิ่งของเดียวกันการใช้คำ ลักษณนามประเภทคำนามก็ยังมีใช้ต่างกัน สิ่งนี้นักศึกษายังต้องระวังคือ การกล่าวนามที่ชัดเจน สำหรับคำลักษณนามบางประเภท ดังนั้น จากการตรวจและวิเคราะห์แบบทดสอบของนักศึกษา จะ เห็นได้ว่านักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์เรียนคำลักษณนามภาษาจีนประเภท คำนามมีปัญหาในลักษณะดังนี้ คือ

1. ข้อผิดพลาดของนักศึกษาในการใช้คำลักษณนามภาษาจีน

เพื่อทำความเข้าใจกับสถานการณ์นักศึกษาที่เรียนคำลักษณนามในภาษาจีนประเภทคำนาม และทำความเข้าใจเกี่ยวกับการข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นทั้งหมดในการเรียนคำลักษณนามในภาษาจีน ครั้ง นี้ผู้วิจัยตั้งใจที่จะดำเนินการสำรวจแบบสอบถาม ดำเนินการสำรวจ และสะท้อนถึงผลของการวิจัยที่ เกิดจากข้อผิดพลาดในการใช้คำลักษณนามในภาษาจีน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. 我上午去买了书两本。
2. 那儿有美女两个人。
3. 海边有一名人。

4. 那架汽车跑得真快啊!
5. 你明天帮我去买两根笔, 可以吗?
6. 一条头发、一根椅子
7. 李明是一双很有名的教授。

เป็นต้น จะเห็นได้ว่าข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้นั้นปรากฏออกมาตามลำดับอย่างไม่ขาดสาย

2. รูปแบบและสาเหตุข้อผิดพลาดของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ในการเรียนคำลักษณนามในภาษาจีนประเภทคำนาม

หลังจากที่ตรวจสอบและวิเคราะห์แบบทดสอบการใช้คำลักษณนามของนักศึกษาแล้วนั้น ดังตัวอย่างข้างต้น ที่นักศึกษาส่วนใหญ่ใช้ผิด จะเห็นได้ว่า คนที่ใช้ภาษาแม่ทำการวิจัยภาษาของตนเอง บ่อยครั้งที่มักจะมองข้ามลักษณะเด่นที่สำคัญของภาษาแม่ แต่การเปรียบเทียบการวิจัยทางภาษานั้น ถ้าหากเริ่มต้นจากข้อผิดพลาดของคนต่างชาติในการเรียนภาษา ก็อาจจะไม่ได้รับอะไรเลย เพราะว่าปัญหาที่เกิดจากคนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาก็มักจะมองรูปแบบทางภาษา โดยที่เจ้าของภาษาอาจจะไม่ทันได้ระวัง

ลักษณะเด่นคำลักษณนามของภาษาจีน หรือก็คือความยากที่คนต่างชาติมีต่อการเรียนภาษาจีนหนึ่งในสาเหตุนั้นก็เพราะว่าในบรรดาภาษาทั้งหลายต่างก็ขาดคำลักษณนามประเภทนี้ แต่สำหรับผู้เรียนที่เรียนภาษาจีนโดยมีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ สถานการณ์กลับแตกต่างกัน เพราะว่าในภาษาไทยนั้นคำลักษณนาม ทั้งยังมีอยู่อย่างมากมาย ถ้าเป็นแบบนี้แล้วทำไมยังมีปัญหามากมาย

ความผิดพลาดของนักศึกษาที่เห็นได้ชัดในการเลือกใช้คำลักษณนาม สาเหตุเดิมที่ก็อยู่ในการใช้คำลักษณนามที่ผิดจึงใช้วิธีการค้นคว้าเพื่อหาสาเหตุของการใช้คำลักษณนามผิด จากตัวอย่างดังกล่าวจากข้างบน สามารถสรุปโดยสังเขปว่า การใช้คำลักษณนามผิดของนักศึกษามีสองสถานการณ์คือ หนึ่งโครงสร้าง และสองวิธีการใช้ที่ไม่เหมาะสม

ข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างจากตัวอย่างข้างบน คือ นักศึกษามักจะได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ของตัวเอง การลำดับคำในภาษาไทยนั้นเกิดจากความเคยชิน ทำให้การใช้คำลักษณนามในภาษาจีนได้รับผลกระทบไปด้วย ส่วนที่เป็นวิธีการที่ไม่เหมาะสมนั้น เนื่องจากความไม่เข้าใจที่เพียงพอต่อการใช้คำลักษณนาม สำหรับความเข้าใจที่คนไทยและคนจีนมีต่อปัญหานั้นแน่นอนว่าต้องมีความคลาดเคลื่อน ดังนั้นจึงเลือกใช้ตามความเข้าใจของตนเองจึงทำให้เลือกคำตอบที่ผิดพลาด

บทที่ 5

บทสรุป และข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการใช้คำลักษณนามของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาจีนและเพื่อศึกษาหาแนวทางแก้ไขสาเหตุการใช้คำลักษณนามที่ไม่ถูกต้อง รวมถึงแนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับคำลักษณนามที่ใช้เป็นประจำ โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึง 4 สาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ จำนวน 100 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 2 ส่วน คือ 1) แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการเรียนภาษาจีน 2) แบบทดสอบการใช้คำลักษณนาม โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 4 ข้อ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นปี และระยะเวลาที่ศึกษาภาษาจีน โดยมีคำตอบให้เลือกหลายคำตอบ ผู้ตอบสามารถเลือกตอบได้เพียงข้อเดียวเท่านั้น

ตอนที่ 2 แบบทดสอบการใช้คำลักษณนาม แบ่งออกเป็น 6 ข้อใหญ่ดังนี้

2.1 แบบทดสอบแบบเลือกคำตอบที่ถูกที่สุดเพียงหนึ่งคำตอบแล้วเติมลงในช่องว่าง โดยมีตัวเลือกให้นักศึกษาเลือกทั้งหมด 4 ข้อ มีแบบทดสอบทั้งหมดจำนวน 5 ข้อ

2.2 แบบทดสอบแบบเติมคำลักษณนามในช่องว่างลงในประโยคให้สมบูรณ์ มีทั้งหมดจำนวน 5 ข้อ

2.3 แบบทดสอบเติมคำลักษณนามลงในวลีให้สมบูรณ์ มีทั้งหมดจำนวน 10 ข้อ

2.4 แบบทดสอบเติมคำนามลงในวลีลักษณนามให้สมบูรณ์ มีทั้งหมดจำนวน 10 ข้อ

2.5 แบบทดสอบจำคู่คำลักษณนามกับคำนาม มีทั้งหมดจำนวน 10 ข้อ

2.6 แบบทดสอบเลือกประกอบคำลักษณนามในโครงสร้างประโยคให้สมบูรณ์ มีทั้งหมดจำนวน 5 ข้อ

5.1 สรุปผลการวิจัย

จากการตรวจแบบทดสอบของนักศึกษาสามารถสรุปผลการวิจัยและวิเคราะห์โดยแบ่งเป็น 3 ส่วนดังนี้

5.1.1 วิเคราะห์จากข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

Created with

 nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

จากการวิเคราะห์ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง จะเห็นได้ว่า นักศึกษาที่เคยเรียนภาษาจีนมาไม่ต่ำกว่า 2 ปีจะทำคะแนนได้ดีมากกว่านักศึกษาที่เพิ่งเริ่มเรียนภาษาจีน โดยเห็นได้จากช่วงคะแนนตั้งแต่ 31-50 คะแนนส่วนใหญ่จะเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และ 4 ทั้งหมด ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการเลือกใช้คำลักษณนามของนักศึกษาส่วนใหญ่ มักจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมทางภาษาและระยะเวลาในการเรียนภาษาจีนด้วย การใช้คำลักษณนามไม่สามารถแยกออกจากสภาพแวดล้อมทางภาษาได้ คำลักษณนามก็มีการเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพ สำหรับการเรียนการสอนคำลักษณนามนั้น มีสิ่งควรระวังสองอย่างคือ การใช้คำลักษณนามที่ถูกต้อง คำลักษณนามภาษาจีนยังคงมีการนำคำนามมาใช้คู่กับคำลักษณนามอย่างมากมาย ตัวอย่างเช่น “一 () 鱼”，สามารถพูดได้ว่า “一条鱼”、“一尾鱼”、“一斤鱼”、“一碗鱼”、“一块鱼”。 จากมุมมองนี้กล่าวได้ว่า ถึงแม้จะไม่มีคำพูดใดๆแต่คำลักษณนามของ“一 () 鱼”สามารถเลือกใช้ได้ค่อนข้างกว้างขวาง นอกจากนี้คำลักษณนามยังต้องมีรูปแบบ ดังเช่น คำลักษณนามของคนที่ชี้ถึงการวัด หรือ ปริมาณมีอยู่มากมาย เช่นมีคำว่า 个、位、名、员 เป็นต้น แต่ว่าการใช้คำลักษณนามเหล่านี้ยังคงมีวิธีการใช้ที่แตกต่างกัน ดังสองตัวอย่างประโยคข้างล่างดังกล่าวนี

1. 我硕士毕业后在南方的一所大学里当了一 () 教师。
2. 她是一 () 教授。

มาพิจารณาตัวอย่างที่ ๑ หากพูดว่า “一名教师”หรือ “一位教师”สามารถที่จะพูดได้ทั้งสองแบบ แต่ว่า “一位教师”เป็นคำศัพท์ที่มีความหมายทางบวก แสดงถึงการให้ความเคารพ ความรู้สึกชนิดนี้เป็นกรกล่าวทางสำนวนทางภาษาซึ่งในภาษาจีนนั้นก็มีความที่บ่งบอกว่าเป็นคำพูดที่สุภาพและเป็นคำพูดที่ไม่สุภาพ ดังเช่นตัวอย่างที่๑ที่ใช้คำว่า“名”ซึ่งคำว่า“名”นี้เป็นคำที่แสดงถึงความหมายที่มีลักษณะไม่สูงและต่ำจนเกินไป เป็นการใช้ในลักษณะทั่วไป แต่ตัวอย่างที่ ๒ นั้นกลับตรงกันข้าม อย่างเช่นถ้าหากเลือกใช้“她是一名教授”สองตัวอักษรนี้เสียงอ่านเหมือนกัน เมื่อฟังแล้วอาจไม่ค่อยรื่นหูและไม่เข้ากับกับกฎการสัมผัสในภาษาจีน กฎการบังคับสัมผัสในภาษาจีนด้วยความเคยชิน ก็ไม่ได้เหมาะสมเท่าไรนักกับสภาพแวดล้อมทางภาษา ดังนั้นจึงเป็นสาเหตุให้ในที่นี้สามารถเลือกใช้คำว่า“位”ทำหน้าที่คำลักษณนามจึงเหมาะสมที่สุด

กล่าวโดยสรุปจากเนื้อหาข้างต้น กล่าวคือการเลือกคำนามทำหน้าที่คำลักษณนามนั้นให้กำหนดตามมาตรฐานของภาษา และคำนึงข้อจำกัดของโครงสร้างการใช้คำลักษณนาม เพื่อให้ถูกต้องตามมาตรฐานการใช้ภาษา

5.1.2 การศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาการใช้ลักษณนาม

ในขั้นตอนนี้จะกล่าวถึงเฉพาะนักเรียนที่มีความรู้ภาษาจีนในระดับสูง ก่อนอื่นนั้นต้องพิจารณาถึงวัฒนธรรมจีน และภาษาก็คือวัฒนธรรม คำลักษณนามภาษาจีนแม้ว่าจะได้รับการฝึกมาอย่างเรียบง่าย แต่ความหมายวัฒนธรรมทางมโนภาพนั้นกลับมีอยู่อย่างมากมาย กล่าวถึงลักษณะเด่นตามนี้ คือการเรียนการสอนคำลักษณนามข้อที่ควรระวังมีสามข้อดังต่อไปนี้คือ หนึ่งอารมณ์หรือความรู้สึกคำลักษณนาม ความเป็นจริงที่มีการใช้คำลักษณนามมากมาย ไม่เพียงแต่จะใช้อย่างถูกต้องแล้ว ยังมีการแบ่งแยกด้วยว่าเป็นคน หรือ สิ่งของ หรือเหตุการณ์หรือกิริยาท่าทาง ลักษณะพิเศษพฤติกรรม นอกจากนี้ก็ยังแสดงถึงความรู้สึกบางประเภทอย่างละเอียดอ่อน นอกจากความรู้สึกประเภทนี้แล้ว ความหมายของคำศัพท์และคำติชมแล้ว ก็ยังมีความหมายที่เป็นสีสันของคำศัพท์และความหมายที่แยกตัวออกเป็นความหมายอิสระ ตัวอย่าง ลักษณะท่าทางที่มีความรัก หรือการยึดตามประเพณีที่ดีงาม เป็นต้น ตัวอย่าง “一片光明”，“片”หมายถึงความรู้สึกที่ชอบ ดีใจ คึกคัก ตัวอย่างถัดมา “这一小撮坏蛋”、“这一窝没有一个好货”，“撮”、“窝”แสดงอารมณ์ ความรู้สึกที่เคียดแค้น ตัวอย่างถัดไป “一幅丝绣”、“一块（条）墨”、“一个（块）烟台”、“一张邮票”และ“一帧丝绣”、“一锭墨”、“一方砚台”、“一枚邮票”ตัวอย่างที่กล่าวถึงต่างก็แสดงถึงสิ่งของหรือเหตุการณ์ที่เหมือนกัน โดยเปรียบเทียบได้ดังนี้ กลุ่มตัวอย่างคำลักษณนามก่อนหน้าก็เป็นวิธีการใช้คำลักษณนามทั่วไปๆ แต่กลุ่มคำลักษณนามที่ยกตัวอย่างในเนื้อหาส่วนข้างหลังบ่งบอกชัดเจนถึงการชื่นชม จนกระทั่งตอนนี้จากกล่าวได้ว่าทั้งสองกลุ่มนี้เลือกใช้คำลักษณนามที่ต่างกัน เพื่อเป็นการแบ่งแยก รสนิยม วัฒนธรรมที่ต่างกัน อารมณ์และความรู้สึกเช่นนี้ไม่จำเป็นต้องอาศัยตัวอักษรเพื่อแสดงถึงความหมาย แต่คำลักษณนามประเภทนี้มีความพิเศษอยู่ในตัวเพื่อแสดงถึงความหมายที่มีอยู่แล้ว สอง ข้อควรระวังหน้าที่การขีดเส้นสำนวนทางภาษาของคำลักษณนาม บทบาทหน้าที่ของคำลักษณนามบ่งบอกถึงสิ่งของหรือเหตุการณ์ หรืออากัปกริยา แต่ยังมีคำลักษณนามบางส่วนที่ยังใช้บทบาทสองอย่างทำหน้าที่ควบคู่กันไป โดยคำลักษณนามเหล่านี้จะแสดงพร้อมถึงภาพลักษณ์สัญลักษณ์ อารมณ์และความรู้สึก นั่นก็ทำให้คนทั่วไปรู้สึกถึงความประทับใจได้ และยังเป็นการใช้ภาษาที่ง่ายแต่กลับมีความหมายที่ครอบคลุม การเปรียบเทียบคำลักษณนามประเภทนี้กับการเปรียบเทียบแบบลักษณะเรียบง่าย ต่างก็มีลักษณะพิเศษแบบจำเพาะ ดังเช่นตัวอย่างคำลักษณนามที่ได้บรรยายถึงพระจันทร์ ไว้ดังนี้

1. 卧一榻清风，看一轮明月。
2. 满天的星，一钩细到几乎看不见的月亮。

3. 一弯新月高高地佳在天空。

จากลักษณะความพิเศษของสามตัวอย่างคำลักษณนามข้างต้น ต่างก็ใช้วิธีการเปรียบเทียบ การขีด
 เกลาสำนวนเพื่อนำมาใช้บรรยายพระจันทร์ได้อย่างยอดเยี่ยม ในที่นี้บทบาทของคำลักษณนามจะชี้ถึง
 ขอบเขตและปริมาณ ทำเป็นผลงานศิลปะวรรณกรรมให้ผู้อ่านได้รับความสวยงามทางศิลปะอย่างพึง
 พอใจ ให้ผู้อ่านได้รับถึงความงามทางด้านจินตนาการ

คำศัพท์ในภาษาจีนนั้นมีมากมาย คำศัพท์ที่เกี่ยวกับความรู้สึกอย่างละเอียดอ่อนก็มีมากมาย
 เช่นกัน ทำให้สะท้อนถึงความละเอียดอ่อนทางความคิด รวมถึงการรวบรัดในการใช้คำศัพท์ ที่สำคัญ
 คนทั่วไปจะได้ทราบว่าควรจะต้องใช้คำศัพท์อย่างไร คำลักษณนามภาษาจีนก็มีลักษณะว่องไว มี
 ความหมายที่ตีเออะจนละลานตา ทำให้มีคำใช้เกิดขึ้นอย่างมากมาย เช่น 一线天、一缕馨
 风、一丝留恋、一丸冷月、一抹红云、一丝微笑、一分春
 色、一曲清歌、一溪清影、一弓彩虹、一泓清溪、一轮冷
 月、一腔热血、一轮朝日 การใช้คำลักษณนามดังตัวอย่างข้างบน สะท้อนให้เห็นถึง
 วัฒนธรรมประเพณีของจีน และความรู้สึกที่ละเอียดอ่อนของคนจีน ความละเอียดรอบคอบในการ
 สังเกต ความถูกต้องในการบรรยายของเล็กๆ การสะท้อนถึงความถนัด ความชำนาญของคนจีน “刻
 画” แสดงถึงการจับสัตว์ กระทบกระทั่งลักษณะของสิ่งของ นามธรรม ความเรียบร้อย การเคลื่อนไหว เลี้ยว
 ลด คดเคี้ยว ปริมาตรของสิ่งของจำนวนมาก รูปแบบ ชีวิตและวิญญาน เป็นต้น

เมื่อพิจารณาวัฒนธรรมภาษาแม่ของนักศึกษา ภาษาแม่ของนักศึกษา ก็ยังมีคำลักษณนาม
 แต่การใช้ก็มีข้อที่แตกต่างกัน ตัวอย่าง ในภาษาจีนคำว่า “桌子” ในสายตาของคนจีน คือ โต๊ะนั้นมี
 ลักษณะที่ราบเรียบ ดังนั้นจึงใช้คู่กับคำลักษณนามคำว่า “张” แต่ในขณะที่ในภาษาไทยนั้นกลับมอง
 คำว่าโต๊ะ รูปร่างลักษณะมีเท้า มีรูปร่าง ดังนั้นมีคำลักษณนามที่แสดงถึงว่ามีสี่ระะะะะ มีมือ มีเท้า
 (ในขณะที่ในภาษาจีนไม่มีคำลักษณนามที่เหมาะสม) นี่คือวัฒนธรรมของชนชาติไทย

5.1.3 แนวทางการแก้ปัญหาและพัฒนาการเรียนการสอน

เนื่องจากการเรียนการสอนคำลักษณนาม ไม่เพียงแต่อาศัยความเข้าใจเท่านั้น ยังเกี่ยวกับการ
 วิเคราะห์ประโยคและความหมายของคำ แม้กระทั่งการวิเคราะห์ตัวภาษาคำด้วย นี่คือเงื่อนไขหรือข้อ
 เรียกร้องเบื้องต้นกับนักศึกษาที่ต้องมีความรู้ภาษาจีนในด้านการอ่านและเขียน อีกทั้งยังรวมถึงความรู้
 ประวัติความเป็นมาเบื้องหลังทางวัฒนธรรมด้วย ขอเรียกร้องเหล่านี้ก็เป็นไปไม่ได้ที่นักศึกษาจากไม่รู้
 อะไรเลยจนต้องรู้และเข้าใจทุกอย่างอย่างชัดเจนและถูกต้อง รวมถึงทักษะในการเลือกใช้คำลักษณ
 นามด้วย ในการเรียนการสอนคำลักษณนามก็มีลักษณะค่อยๆ ก้าวหน้าไปตามลำดับ โดยยึดหลักสอน
 จากง่ายไปยาก การเรียนการสอนคำลักษณนามในอนาคตก็จะเกี่ยวข้องถึงกระบวนการการเรียนการสอน

สอนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ การเรียนการสอนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศโดยเริ่มตั้งแต่ระดับความรู้พื้นฐาน ระดับต้น ระดับกลางจนถึงระดับสูง

ระดับต้น ซึ่งก็คือ การเรียนการสอนระดับพื้นฐานจนถึงระดับต้น เนื่องจากนักศึกษาได้เริ่มมีโอกาสสัมผัสคำลักษณนามภาษาจีนแล้ว แต่การใช้คำลักษณนามนั้นอาจยังไม่คุ้นชิน ดังนั้นในกระบวนการเริ่มต้นทั้งหมดที่สำคัญคือ ต้องอธิบายให้นักเรียนเข้าใจหน้าที่ไวยากรณ์คำลักษณนามเสียก่อน ถึงแม้จะไม่ได้อยู่ในสภาพแวดล้อมทางภาษาที่เป็นตัวช่วยก็ตาม คำนามบางชนิดก็สามารถใช้ร่วมกับคำลักษณนามชนิดใดก็ได้ และขณะเดียวกันก็ไม่สามารถที่จะใช้กับคำลักษณนามชนิดใดก็ได้เช่นกัน ต้องให้นักเรียนเข้าใจและรู้วิธีการใช้คำลักษณนามในรูปแบบนี้ก่อน คือ “数+量+名”、“动+数+量” ตัวเลข + คำลักษณนาม+ คำนาม, คำกริยา+ ตัวเลข+คำลักษณนาม หลังจากนั้นก็เป็นการศึกษาทฤษฎีและการใช้คำร่วมกับคำนามลักษณนาม คำกริยาคำลักษณนาม หากนักเรียนมีความเข้าใจพื้นฐานของคำศัพท์ การเรียนการสอนคำลักษณนาม การวิเคราะห์ความหมายของคำก็จะง่ายขึ้น การเข้าใจการใช้คำร่วมของคำลักษณนาม เช่นคำว่า “一对多” หรือ การใช้คำลักษณนามคำว่า “张” ที่เป็นตัวชี้วัดหรือบอกปริมาณของสิ่งของนั้นได้ เช่น “一张床”、“几张纸”、“两张桌子” ต้องพยายามให้กำลังใจนักศึกษาในการขยันและหมั่นฝึกฝน ก็จะเป็นการช่วยทำให้พื้นฐานของนักศึกษาดีขึ้น

ระดับกลาง ขั้นตอนการเรียนการสอน ที่สำคัญคือการเรียนคำลักษณนามที่เหมือนกันและมีความสัมพันธ์ที่แตกแขนง ตัวอย่าง “张” เป็นการชี้วัด หรือบอกปริมาณและจำนวนของสิ่งของนั้น ในขณะเดียวกันนั้นก็ยังมีความหมายว่า สิ่งของสามารถที่จะเปิดได้ แยกออกจากกันได้ตัวอย่าง “一张嘴”、“一张弓” เป็นต้น ขอแนะนำการใช้คำร่วมกัน คือ “量+名” (คำลักษณนาม+ คำนาม), “多对一” ตัวอย่าง “本” และ “部” ก็สามารถใช้เป็นคำลักษณนามของคำว่า “书” แปลว่า หนังสือ” แต่ว่า “一本书” กับ “一部书” ที่เป็นคำลักษณนามทั้งคู่ก็มีความแตกต่างในการใช้ “本” หมายถึง จำนวนหรือปริมาณที่เล็ก “部” หมายถึง จำนวนหรือปริมาณที่มาก ในขั้นตอนนี้ก็ต้องให้นักศึกษารู้ไว้แบบอย่างในการใช้คำ โดยอาศัยแบบอย่างสภาพแวดล้อมทางภาษา เข้ามามีส่วนในการเลือกใช้คำลักษณนาม และการใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

ระดับสูง การเรียนการสอนระดับสูง ก็ต้องบรรยายให้นักศึกษา รู้ว่า คำลักษณนามประเภท คำนาม กับคำนามที่เป็นนามธรรม คำลักษณนามที่เป็นกริยาบอกลักษณะท่าทาง กับคำกริยา ว่า ความสัมพันธ์ในการใช้ที่ถูกต้องและเหมาะสม คืออะไร รวมถึงการใช้วัฒนธรรมเข้ามาช่วยในการอธิบายคำลักษณนาม ดังเช่น “一团和气”、“一片欢呼”、“研究一番”、“瞎扯一气” เป็นต้น ให้นักศึกษาได้รู้ด้วยตัวเองว่าควรต้องใช้อย่างไร ให้นักศึกษาเกิดความคุ้น

ชินในการใช้โดยการอาศัยสภาพแวดล้อมทางภาษามาเลือกใช้คำลักษณนาม แล้วยังสามารถสะสมความรู้เบื้องหลังวัฒนธรรมทางภาษา และความสามารถทางมนโคติได้

5.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัย

5.2.1 ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

จากผลการวิจัยที่ได้นำเสนอไปแล้วนั้น จะเห็นได้ว่าสาเหตุที่นักศึกษาใช้คำลักษณนามไม่ถูกต้องนั้น เกิดจากการได้รับอิทธิพลจากการใช้ภาษาแม่ของตนเอง การลำดับคำของนักศึกษาเกิดจากความเคยชิน ทำให้การใช้คำลักษณนามในภาษาจีนได้รับผลกระทบด้วย ส่วนวิธีการใช้ที่ไม่ถูกต้องนั้น เกิดจากความไม่เข้าใจที่เพียงพอต่อการใช้คำลักษณนาม ดังนั้น เมื่อศึกษาถึงปัญหาการใช้คำลักษณนามในภาษาจีนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีแล้ว นำผลที่ได้จากการศึกษาปัญหาการใช้คำลักษณนามมาปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนให้เหมาะสมในลำดับต่อไป

5.2.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ขยายขอบเขตศึกษากลุ่มเป้าหมายให้กว้างขึ้น โดยขยายผลการศึกษากลุ่มเป้าหมายที่ต่างกัน เพื่อศึกษาปัญหาการใช้ลักษณนามในภาษาจีนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ให้ผลแตกต่างกัน

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

บรรณานุกรม

1. หนังสือ

กาญจนา นาคสกุล และคณะ.2521.การใช้ภาษาไทย.พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์
เคล็ดไทย.

กำชัย ทองหล่อ.2515.หลักภาษาไทย.พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: จรัสสินทวงศ์.

บรรจบ พันธุเมธา.2515. ลักษณะภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ราชบัณฑิตยสถาน. 2542. ลักษณะนาม. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: คอมพิวเตอร์.

วิจิตรนัฏ ภาณุพงศ์. 2530. โครงสร้างภาษาไทย : ระบบไวยากรณ์. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์.2520. ภาษาผู้ไทย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

Ding,Shengshu 丁聲樹.1979.Xiandai Hanyu Yufa jianghua 现代汉语语法讲话.
(คำสอนเรื่องไวยากรณ์ภาษาจีนกลางปัจจุบัน)北京 Beijing.商务印书馆 Shang wu
Yinshuguan.

Fang,Yuqing 房玉平.1996.Shiyong Hanyu Yufa 使用汉语语法.
(การใช้ไวยากรณ์จีนกลาง)北京 Bingjing:北京语言学院 Beijing Yuyan Xueyuan.

Gao,Mingkai 高名凱.1986.Hanyu Yufa Lun 汉语语法论.(วิเคราะห์ไวยากรณ์ภาษาจีน
กลาง)北京 Beijing: 商务印书馆 Shang wu Yinshuguan.

Huang,Hansheng 黄汉生.1981.Xiandai Hanyu 现代汉语.(ภาษาจีนกลางปัจจุบัน)
北京 Beijing:书目文献出版社 Shumu Wenxian Chubanshe.

Li,Jinxi 黎锦熙.1992.Xinzhu Guoyu Wenfa 新著国语文法.(ไวยากรณ์จีนกลางเล่มใหม่)
北京 Beijing: 商务印书馆 Shang wu Yinshuguan.

Ma,Zhen 马真.1998.**Jianming Shiyong Hanyu Yufa Jiaocheng** 简明使用汉语语法教程.(การใช้ไวยากรณ์จีนกลางโดยสังเขป) 北京 Beijing:北京大学出版社 Beijing Daxue Chubanshe.

Zhang,Zhigong 张志公.1957.**Yufa he Yufa Jiaoxue** 语法和语法教学.(ไวยากรณ์และการเรียนการสอนไวยากรณ์) 北京 Beijing:人民教育出版社 Renmin Jiaoyu Chubanshe.

2. วิทยานิพนธ์

ราตรี ฉันทวารขร. 2516. **ลักษณะคำไวยากรณ์ในภาษาไทย**. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บัวหลวง วงศ์ภักดี. 2527. **การศึกษาเปรียบเทียบคำลักษณนามในสมัยสุโขทัย สมัยอยุธยา กับสมัยปัจจุบัน**. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

A Study on Misuses of Chinese Language Noun
Classifier of Undergraduate Students

by

Porramin Parparkarn

Pimpon Wattanakamolkul

Vorawan Vetchapitak

Pratsara Wanthayakul

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

Granted by

Rajamangala University of Technology Rattanakosin

Fiscal year 2013

Created with

 nitroPDF[®] professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

Created with

 nitro^{PDF} professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

คณะศิลปศาสตร์ สาขาวิชาภาษาจีน

แบบสอบถามเพื่อศึกษาวิจัย

เรื่อง การศึกษาปัญหาการใช้คำลักษณนามในภาษาจีนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้มีจุดประสงค์เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อให้คำตอบเป็นประโยชน์ในการศึกษาปัญหาการใช้คำลักษณนามในภาษาจีนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงและแก้ไขรวมถึงพัฒนาแนวทางการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น

2. แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบทดสอบการใช้คำลักษณนาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย หรือเติมข้อความ ความคิดเห็นของท่าน

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

1. เพศ

ชาย หญิง

2. อายุ

18-20 ปี 21-23 ปี มากกว่า 23 ปี

3. ระดับชั้นปี

ปี1 ปี2 ปี3 ปี4

4. ระยะเวลาที่ศึกษาภาษาจีน

น้อยกว่า 1 ปี 1-3 ปี 4-6 ปี มากกว่า 6 ปี

ตอนที่ 2 แบบทดสอบการใช้คำลักษณนาม

汉语名量词调查问卷（请认真填写下面的问题）

1. 为下面的名词选择正确的量词。

1. 我们家有一_____电视。

A 架 B 台 C 张 D 个

2. 海边有一_____人。

A 群 B 把 C 名 D 只

3. 那_____汽车跑得真快啊！

A 架 B 个 C 辆 D 位

4. 你明天帮我去买两_____笔，可以吗？

A 根 B 台 C 支 D 头

5. 我想再去看看动物园里那_____可爱的熊猫。

A 辆 B 位 C 头 D 只

2. 用量词补充下面的句子。

1. 今天晚上妈妈给我们做了一_____好菜。

2. 你还记得那年冬天的那_____雪吗？

3. 李明是一_____很有名的教授。

4. 我们做哪_____车去他家？

5. 那_____彩虹真漂亮！

3. 请在下面数词后填上一个合适的量词

一_____学费 一_____眼泪 一_____手套 一_____飞机

一_____功课 一_____广告 一_____人口 一_____空心菜

一_____财产 一_____收入

4.请在下面数量词后填上一个合适的名词

一阵_____ 一班_____ 一台_____ 一双_____ 一部_____
 一名_____ 一段_____ 一身_____ 一片_____ 一种_____

5. 把正确的量词和名词连起来。

架	眼镜
块	毛巾
根	飞机
排	大楼
一条	头发
棵	椅子
把	恋人
副	手表
对	大树
名	副教授

6. 用下面的词语组成句子。

1. 上午 书 我 两本 买了 去

2. 两个 那儿 美女 人 有

3. 饭 今天 一顿 我 吃了

4. 想 足球 比赛 看 去 你 吗 一场

5. 一 袋 超市 米 买 我 去

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

Created with

 nitro^{PDF} professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

ประวัติผู้วิจัย

1. ชื่อ - นามสกุล (ภาษาไทย) นาย ประมินทร์ ประภาการ
- ชื่อ - นามสกุล (ภาษาอังกฤษ) Mr. Porramin Praparkarn
2. ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์
3. หน่วยงานที่สามารถติดต่อได้ สาขาวิชาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ พื้นที่บพิตรพิมุข จักรวรรดิ
ที่อยู่เลขที่ 264 ถนนจักรวรรดิ เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร 10100
โทรศัพท์ 0-2226-5925-6 ต่อ 5209
โทรสาร 0-2226-4879
E-mail Shenwei_por@rmutr.ac.th, Shenwei_por@hotmail.com
4. ประวัติการศึกษา
 - ระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยชินาน มหานครฉงชิ่ง ประเทศจีน หลักสูตรศึกษาศาสตร์ มหบัณฑิต สาขาการสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ พ.ศ.2554
 - ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยขอนแก่น หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาจีน พ.ศ.2552
5. สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ
6. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัย

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

Created with

 nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

ผู้ร่วมวิจัย

1. ชื่อ - นามสกุล (ภาษาไทย) นางสาวพิมพ์ วัฒนากมลกุล
 ชื่อ - นามสกุล (ภาษาอังกฤษ) Miss Pimporn Wattanakamolkul
2. ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์
3. หน่วยงานที่สามารถติดต่อได้
 สาขาวิชาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี
 ราชมนครรัตนโกสินทร์ พื้นที่บพิตรพิมุข จักรวรรดิ
 ที่อยู่เลขที่ 264 ถนนจักรวรรดิ เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร 10100
 โทรศัพท์ 0-2226-5925-6 ต่อ 5209
 โทรสาร 0-2226-4879
 E-mail pim_bubu@rmutr.ac.th, pim_bubu@hotmail.com
4. ประวัติการศึกษา
 ระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยรามคำแหง หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
 สาขาวิชาการจัดการทั่วไป (ภาคภาษาจีน) พ.ศ.2552
 ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมนครรัตนโกสินทร์ บพิตรพิมุข
 จักรวรรดิ หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน พ.ศ.
 2549
5. สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ
-
6. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัย

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมนครรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

Created with

 nitroPDF professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

1. ชื่อ - นามสกุล (ภาษาไทย) นางวรวรรณ เวชพิทักษ์
- ชื่อ - นามสกุล (ภาษาอังกฤษ) Mrs. Vorawan Vetchapitak
2. ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์
3. หน่วยงานที่สามารถติดต่อได้
- สาขาวิชาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี
ราชมนyclรตันโกสินทร์ พื้นที่บพิตรพิมุข จักรวรรดิ
- ที่อยู่เลขที่ 264 ถนนจักรวรรดิ เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร 10100
- โทรศัพท์ 0-2226-5925-6 ต่อ 5209
- โทรสาร 0-2226-4879
- E-mail vorawan_3@rmutr.ac.th,vorawan_3@hotmail.com
4. ประวัติการศึกษา
- ระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ หลักสูตรศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาวรรณคดีจีนสมัยใหม่และร่วมสมัย พ.ศ.
2553
- ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยรามคำแหง หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา
จีนศึกษา พ.ศ.2550
5. สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ
-
6. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัย

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

Created with

 nitroPDF[®] professional

download the free trial online at nitropdf.com/professional

1. ชื่อ - นามสกุล (ภาษาไทย) นางสาวปรัศรา วันทยะกุล
- ชื่อ - นามสกุล (ภาษาอังกฤษ) Miss Pratsara Wanthayakul
2. ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์
3. หน่วยงานที่สามารถติดต่อได้
- สาขาวิชาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี
ราชมงคลรัตนโกสินทร์ พื้นที่บพิตรพิมุข จักรวรรดิ
- ที่อยู่เลขที่ 264 ถนนจักรวรรดิ เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร 10100
- โทรศัพท์ 0-2226-5925-6 ต่อ 5209
- โทรสาร 0-2226-4879
- E-mail wanthayakul@rmutr.ac.th,wanthayakul@hotmail.com
4. ประวัติการศึกษา
- ระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยฉงชิ่ง มหานครฉงชิ่ง ประเทศจีน หลักสูตร
ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาจีนสำหรับ
ชาวต่างชาติ พ.ศ.2554
- ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา
ภาษาจีน พ.ศ.2550
5. สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ
-
6. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัย

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved